

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.606 van 6 mei 2026
in de zaak A. 247.581/XII-10.065**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de politiezone 5347 Rupel
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Clonen en Flora Wauters
kantoor houdend te 2610 Wilrijk
Sneeuwbeslaan 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 maart 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de hogere tuchtoverheid waarbij verzoekster de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege is opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 9 maart 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 april 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Flora Wauters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster was inspecteur van politie bij de lokalepolitiezone.

3.2. Op 16 januari 2024 vond een huiszoeking plaats in de kantoren van de lokalepolitiezone.

3.3. Op 17 januari 2024 meldt de procureur des Konings aan de gewone tuchtoverheid dat verzoekster in verdenking werd gesteld in het kader van een gerechtelijk onderzoek.

3.4. Op 17 januari 2024 beslist de korpschef om verzoekster bij hoogdringendheid voorlopig te schorsen met een inhouding van 25% van de bruto maandwedde met ingang van de datum van ontvangst van die beslissing.

Nadat verzoekster op 19 januari 2024 wordt gehoord, bekrachtigt het politiecollege op 22 januari 2024 de voorlopige schorsing bij ordemaatregel.

Op 8 mei 2024 beslist het politiecollege om de voorlopige schorsing bij ordemaatregel te verlengen voor een termijn van vier maanden met inhouding van 25% van de bruto maandwedde. Volgens de bestreden beslissing wordt deze voorlopige schorsing bij ordemaatregel vervolgens telkenmale verlengd tot 16 januari 2025.

3.5. Op 2 februari 2024 verkrijgt de gewone tuchtoverheid inzage in het strafdossier.

3.6. Op 12 februari 2024 gelast de gewone tuchtoverheid een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de feiten die het voorwerp vormen van het gerechtelijk onderzoek.

Op 7 maart 2024 stelt de gewone tuchtoverheid opnieuw een voorafgaand onderzoeker aan met betrekking tot die feiten.

Op 7 april 2024 stelt de gewone tuchtoverheid een voorafgaand onderzoeker aan naar aanleiding van het terugvinden van een kogelwerende vest uitgeschreven op naam van verzoekster.

3.7. Op 22 mei 2024 legt de voorafgaand onderzoeker een tussentijds verslag neer met betrekking tot de feiten die het voorwerp vormen van het gerechtelijk onderzoek.

Op 23 mei 2024 legt de voorafgaand onderzoeker zijn verslag neer met betrekking tot het terugvinden van een kogelwerende vest uitgeschreven op naam van verzoekster.

Op 4 juni 2024 legt de voorafgaand onderzoeker een tweede tussentijds verslag neer met betrekking tot de feiten die het voorwerp vormen van het gerechtelijk onderzoek.

3.8. Op 6 juni 2024 beslist de gewone tuchtoverheid om de zaak aanhangig te maken bij de hogere tuchtoverheid.

3.9. Op 7 juni 2024 stelt de hogere tuchtoverheid het inleidend verslag op met daarin het voornemen om de zware tuchtstraf van de afzetting op te leggen vanaf de datum van ingang van de voorlopige schorsing. Dit inleidend verslag wordt bij aangetekende zending van 10 juni 2024 aan verzoekster toegestuurd.

Verzoekster dient op 7 juli 2024 een schriftelijk verweer in. Zij wordt op 15 juli 2024 door de afgevaardigde van de hogere tuchtoverheid – zijnde de gewone tuchtoverheid – mondeling gehoord.

3.10. Op 18 juli 2024 keurt de hogere tuchtoverheid het ontwerp van voorstel van zware tuchtstraf goed.

Op 18 juli 2024 vraagt de hogere tuchtoverheid aan de procureur des Konings om hierover advies te verlenen.

Op 22 juli 2024 verleent de procureur des Konings advies.

3.11. Op 30 juli 2024 stelt de hogere tuchtoverheid voor de zware tuchtstraf van de afzetting op te leggen met ingang van de datum van ingang van de voorlopige schorsing.

Tegen dat voorstel dient verzoekster op 14 augustus 2024 een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad.

3.12. Op 4 september 2024 worden de partijen opgeroepen om op 16 oktober 2024 te verschijnen voor de Tuchtraad.

3.13. Bij vonnis van 26 juni 2025 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zetelend in correctionele zaken, wordt verzoekster vrijgesproken van de haar in de strafprocedure ten laste gelegde feiten.

3.14. Op 25 augustus 2025 worden de partijen opnieuw opgeroepen om op 1 oktober 2025 te verschijnen voor de Tuchtraad. De oproepingsbrief vermeldt:

“Daar de zetel van de Tuchtraad niet rechtsgeldig kon worden samengesteld werd uw zaak, die door de oproepingsbrief van 4 september 2024 was vastgesteld, op de zitting van 16 oktober 2024 sine die uitgesteld.

Intussen is de Nederlandstalige Kamer van de Tuchtraad opnieuw rechtsgeldig samengesteld zodat u bij deze opgeroepen wordt om te verschijnen op de zitting van woensdag 1 oktober 2025 om 09.00 uur.”

3.15. Op 3 december 2025 adviseert de Tuchtraad:

“vast te stellen dat [verzoekster] niet langer tuchtrechtelijk vervolgd wordt voor het oorspronkelijke eerste en tweede onderdeel van de hoger onder randnummer 5.1 vermelde tenlastelegging,

de tuchtrechtelijke vervolging voor het nieuw omschreven eerste onderdeel van de hoger onder randnummer 5.1 vermelde tenlastelegging niet ontvankelijk te verklaren,

vast te stellen dat de feiten omschreven in het oorspronkelijke eerste (in zoverre de tuchtvordering ontvankelijk zou zijn), tweede (in zoverre de tuchtvordering ontvankelijk zou zijn), derde, vierde en zevende onderdeel van de hoger onder randnummer 5.1 vermelde tenlastelegging niet bewezen zijn,

vast te stellen dat de feiten omschreven in het oorspronkelijke vijfde en zesde onderdeel van de hoger onder randnummer 5.1 vermelde tenlastelegging geen tuchtvergrijpen uitmaken in de zin van artikel 3 TWP, aan [verzoekster] geen tuchtstraf op te leggen.”

3.16. Op 22 december 2025 formuleert de hogere tuchtoverheid het voornemen om af te wijken van het advies van de Tuchtraad.

Op 2 januari 2026 dient verzoekster haar aanvullend verweer in.

3.17. Op 8 januari 2026 beslist de hogere tuchtoverheid aan verzoekster de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen met ingang van 17 januari 2024.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van deze beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster voert in het verzoekschrift in het eerste middel de schending aan van artikel 20 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: tuchtwet) in samenhang met artikel 23 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’ (hierna: wet van 7 december 1998) en artikel 58 van het decreet van 22 december 2017 ‘over het lokaal bestuur’ (hierna: decreet lokaal bestuur), alsook de onbevoegdheid van de steller van de handeling.

Zij vat het eerste middel als volgt samen:

“Verzoeker meent dat de burgemeesters welke het politiecollege vormen onbevoegd waren als burgemeester om het politiecollege te vormen en waardoor het politiecollege onbevoegd en dus onregelmatig was samengesteld en op haar beurt onbevoegd tot handelen.”

Uit de toelichting bij het middel blijkt dat verzoekster in wezen aanvoert dat het politiecollege onregelmatig is samengesteld, omdat de burgemeesters die er deel van uitmaken, werden benoemd door de Vlaamse minister van Binnenland, Steden- en Plattelandsbeleid, Samenleven, Integratie en Inburgering, Bestuurszaken, Sociale Economie en Zeevisserij, terwijl zij hadden moeten worden benoemd door de Vlaamse regering. Volgens verzoeker verleent het besluit van de Vlaamse regering van 5 juli 2024 ‘tot delegatie van beslissingsbevoegdheden aan de leden van de Vlaamse Regering’ (hierna: besluit van de Vlaamse Regering van 5 juli 2024) enkel delegatie voor het nemen van beslissingen voor de toepassing van onder meer besluiten van de Vlaamse Regering, doch niet voor het nemen van besluiten van de Vlaamse regering.

Beoordeling

6. Artikel 20 van de tuchtwet luidt:

“De hogere tuchtoverheid is:

1° wat de personeelsleden van de lokale politie betreft:

a) voor de leden van het kader van agenten van politie, het basis- en middenkader, de officieren niet bedoeld onder b), en alle personeelsleden van het administratief en logistiek kader: de burgemeester of naargelang van het geval, het politiecollege. Voor de officieren niet bedoeld onder b), kan de burgemeester op het politiecollege op elk ogenblik van de procedure beslissen de zaak voor bevoegdheid over te dragen aan de minister van Binnenlandse Zaken;

b) voor de hogere officieren en de korpschef: de minister van Binnenlandse Zaken; [...]

Artikel 23 van de wet van 7 december 1998 luidt:

“Het politiecollege wordt gevormd door de burgemeesters van de verschillende gemeenten die de meergemeentenzone vormen.

Het mandaat van lid van het politiecollege vangt aan op het ogenblik van de eedaflegging als burgemeester.

[...]”

Artikel 58 van het decreet lokaal bestuur luidt:

“§1. Met behoud van de toepassing van de nationaliteitsvereiste, vermeld in artikel 13 van de Nieuwe Gemeentewet, wordt de verkozene voor de gemeenteraad die het hoogste aantal naamstemmen heeft en die tot de coalitiefractie met de meeste zetels in de gemeenteraad behoort, door de Vlaamse Regering benoemd tot burgemeester.

Als verschillende coalitiefracties het hoogste aantal zetels hebben, wordt de verkozene voor de gemeenteraad die het hoogste aantal naamstemmen heeft en die tot de coalitiefractie behoort waarvan de lijst het hoogste stemcijfer heeft behaald, door de Vlaamse Regering benoemd tot burgemeester. Als de verkozenen van de coalitiefracties met het hoogste aantal zetels verkozen zijn op dezelfde lijst conform artikel 36, §2, van dit decreet, en als die lijst het hoogste stemcijfer heeft behaald, wordt de verkozene voor de gemeenteraad van die lijst met het hoogste aantal naamstemmen door de Vlaamse Regering benoemd tot burgemeester. Als twee verkozenen van de grootste coalitiefractie een gelijk hoogste aantal naamstemmen hebben behaald, is de kandidaat die het hoogst gerangschikt stond op de lijst, de aangewezen burgemeester. Tot de eerstvolgende vernieuwing van de gemeenteraad wordt een fractie geacht hetzelfde aantal leden te behouden voor wat betreft het gewicht van de fracties en de daaruit volgende benoeming van de burgemeester.

In het geval van verkiezing zonder stemming, is de hoogst gerangschikte kandidaat op de lijst met het hoogste aantal zetels de aangewezen burgemeester.

Vanaf de installatie van de schepenen is het raadslid waarvan sprake in het eerste lid aangewezen-burgemeester, draagt het de titel van ‘aangewezen-burgemeester’ en oefent het alle functies uit die aan de burgemeester worden toevertrouwd. De aangewezen-burgemeester wordt niet als schepen vervangen, indien hij als schepen werd verkozen.

[...]

De Vlaamse Regering neemt een beslissing over de al dan niet benoeming tot burgemeester nadat de aangewezen-burgemeester de eed heeft afgelegd en zij daarvan in kennis is gesteld door de gemeenteraad.

In geval van benoeming tot burgemeester, kan hij als schepen worden vervangen conform artikel 49, §1.

[...]”

7. Uit de toepassing van artikel 20 van de tuchtwet en artikel 23 van de wet van 7 december 1998 op de voorliggende casus volgt *prima facie* dat in de lokalepolitiezone, die een meergemeententezone is, op grond van artikel 20, 1°, a), van de tuchtwet het politiecollege de bevoegde hogere tuchtoverheid is ten aanzien van verzoekster, bekleed met de graad van inspecteur van politie, alsook dat het politiecollege bestaat uit de burgemeesters van de vijf gemeenten die samen de meergemeententezone vormen.

Verzoekster betwist niet dat de bestreden beslissing uitgaat van het politiecollege noch dat het politiecollege is samengesteld uit de burgemeesters van de gemeenten die de meergemeententezone vormen. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 20 van de tuchtwet en artikel 23 van de wet van 7 december 1998, is het middel derhalve *prima facie* niet ernstig.

8. Wat verzoekster wel betwist, is dat de burgemeesters die op het ogenblik van de bestreden beslissing in het politiecollege zetelden, wettig waren benoemd. Volgens verzoekster konden zij niet wettig door de Vlaamse minister bevoegd voor onder meer Binnenland worden benoemd, maar dienden zij door de Vlaamse regering te zijn benoemd.

9. Daargelaten of de wettigheid van de benoemingen van de burgemeesters die deel uitmaken van het politiecollege thans nog in het kader van een beroep tegen een beslissing van het politiecollege kan worden betwist – een vraag die in het kader van deze *prima facie* beoordeling geen antwoord behoeft – mist het middel *prima facie* juridische grondslag.

10. Volgens artikel 21, eerste lid, van het bijzonder decreet van 7 juli 2006 ‘over de Vlaamse instellingen’ (hierna: bijzonder decreet van 7 juli 2006) regelt de Vlaamse Regering haar werkwijze, “[o]nverminderd de bepalingen van dit bijzonder decreet en van de bijzondere wet”, waarbij onder “de bijzondere wet” luidens artikel 2 van hetzelfde bijzonder decreet moet worden verstaan “de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen”. Artikel 22 van het bijzonder decreet van 7 juli 2006 luidt: “Onverminderd de door haar toegestane delegaties, beraadslaagt de Vlaamse Regering collegiaal, volgens de procedure van consensus, over alle zaken die tot haar bevoegdheid behoren.” Deze bepaling bevestigt het principe dat onder meer de gewestregeringen collegiale organen zijn en dat, in beginsel, beslissingen over alle zaken die tot hun bevoegdheid behoren, door de regering moeten worden genomen. De individuele regeringsleden hebben, eveneens in beginsel, alleen de bevoegdheid om die beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; zij hebben in principe geen beslissingsmacht. Gelet op het eerste zinsdeel van de voormelde bepaling, geldt dit evenwel “[o]nverminderd de door haar toegestane delegaties”. De individuele regeringsleden hebben met andere woorden beslissingsbevoegdheid in de mate dat ze over door de Vlaamse Regering toegestane delegaties beschikken.

11. Wat de regeerperiode betreft die te dezen aan de orde is, worden de delegaties geregeld door het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juli 2024.

Artikel 1, §§ 1 en 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juli 2024 luidt:

“§ 1. Elk lid van de Vlaamse Regering oefent de beslissingsbevoegdheden die bij dit besluit worden gedelegeerd, uit in de aangelegenheden die hem of haar zijn toegewezen.

De delegaties, vermeld in dit besluit, gelden ook voor beslissingen die betrekking hebben op aangelegenheden die aan verschillende leden van de Vlaamse Regering zijn toegewezen, en dus samen moeten worden genomen.

§ 2. De beslissingsbevoegdheden die bij dit besluit worden gedelegeerd, worden uitgeoefend binnen de perken en met inachtneming van de voorwaarden en modaliteiten die zijn vastgelegd in wetten, decreten, besluiten en omzendbrieven.

Als in dit besluit de beslissingsbevoegdheid voor bepaalde aangelegenheden expliciet gedelegeerd wordt, strekt de delegatie zich ook uit tot:

1° de beslissingen die moeten worden genomen in het kader van de voorbereiding en de uitvoering van de bedoelde aangelegenheden;

2° de beslissingen van ondergeschikt belang of aanvullende aard die noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de bevoegdheid of er inherent deel van uitmaken;

3° het sluiten van overeenkomsten.”

Artikel 2, eerste lid, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juli 2024 luidt:

“De leden van de Vlaamse Regering hebben delegatie voor:

1° het nemen van beslissingen voor de toepassing van de verdragen, EU-verordeningen, samenwerkingsakkoorden, wetten, decreten, verordeningen, koninklijke besluiten, besluiten van de Vlaamse Regering en ministeriële besluiten”.

Uit deze bepalingen volgt *prima facie* dat een Vlaams minister bevoegd is om beslissingen te nemen voor de toepassing van onder meer de decreten en besluiten van de Vlaamse Regering, wanneer het gaat om een aangelegenheid die de minister is toegewezen. Blijkens het te dezen toepasselijke artikel 4, § 1, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 september 2024 ‘tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Regering’ is Vlaams minister Hilde Crevits – auteur van de beslissingen tot benoeming van de betrokken burgemeesters – bevoegd voor “het beleidsveld Binnenlands Bestuur en Stedenbeleid, vermeld in artikel 3 van het organisatiebesluit”. Met “organisatiebesluit” wordt luidens artikel 1, tweede lid, van voormeld besluit bedoeld het besluit van de Vlaamse Regering van 3 juni 2005 ‘met betrekking tot de organisatie van de Vlaamse administratie’ (hierna: besluit van de Vlaamse

Regering van 3 juni 2005). Onder dit beleidsveld vallen, overeenkomstig artikel 3, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 3 juni 2005, onder meer “de binnenlandse aangelegenheden, vermeld in artikel 6, § 1, VIII van de bijzondere wet”, waarbij onder “de bijzondere wet” luidens artikel 1, 1° van het voormelde besluit moet worden verstaan “de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen”. Luidens artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van deze bijzondere wet zijn de gewesten bevoegd voor “de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen en van de bovengemeentelijke besturen [...]”, waarop verder enkele uitzonderingen zijn bepaald. De decreetgever heeft deze bevoegdheid onder meer uitgeoefend middels het decreet lokaal bestuur.

Uit wat voorafgaat, volgt *prima facie* dat het, samenvattend, tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister bevoegd voor onder meer Binnenland behoort om – alleen – beslissingen te nemen over het al dan niet benoemen van de burgemeesters, zoals bedoeld in artikel 58 van het decreet lokaal bestuur. In tegenstelling tot wat verzoekster aanneemt, beperkt de verleende delegatie zich dus niet tot de loutere toepassing of uitvoering van beslissingen van de Vlaamse regering, maar omvat zij wel degelijk ook de beslissingen voor de toepassing van decreten, zoals artikel 58 van het decreet lokaal bestuur. In de mate dat het de schending van artikel 58 van het decreet lokaal bestuur aanvoert, is het eerste middel derhalve evenmin ernstig.

12. Uit wat voorafgaat, volgt dat het eerste middel niet ernstig is.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. Verzoekster voert in het verzoekschrift in het tweede middel in hoofdde de schending aan van artikel 45 van de tuchtwet en in subsidiaire orde de schending van de redelijkheidstermijneis.

Zij vat het tweede middel als volgt samen:

“verzoeker meent dat art. 45 tuchtwet politie is geschonden, minstens dat de redelijke termijn is geschonden derwijze de tuchtoverheid niet langer bevoegd was tot het treffen van de bestreden beslissing, de redelijke termijn is geschonden gelet op een onoorbare vertraging in de afhandeling op niveau van de Tuchtraad.”

Verzoekster verduidelijkt dat zij de Tuchtraad heeft gevat middels een verzoek tot heroverweging daterend van 14 augustus 2024 en dat zij pas meer dan veertien maanden later is mogen verschijnen voor de Tuchtraad. Luidens artikel 45 van de tuchtwet had verzoekster uiterlijk op de zestigste dag nadat zij de zaak aanhangig had gemaakt voor de Tuchtraad moeten verschijnen. In hoofddorde voert verzoekster aan dat de termijn vervat in artikel 45 van de tuchtwet een vervaltermijn is, die werd overschreden, zodat de tuchtprocedure niet meer kon worden verder gezet. In subsidiaire orde voert verzoekster aan dat de redelijketermijneis is geschonden, daar ingevolge de vertraging in de oproeping voor de Tuchtraad de globale behandelingsduur van de tuchtprocedure vanaf het inleidend verslag onredelijk is vertraagd. Ook het einde van de tuchtprocedure heeft alzo onredelijk lang op zich laten wachten.

Beoordeling

14. Artikel 45 van de tuchtwet luidt:

“Het betrokken personeelslid wordt door de voorzitter van de kamer opgeroepen om voor de tuchtraad te verschijnen, uiterlijk op de zestigste dag nadat het personeelslid overeenkomstig artikel 51bis, de zaak bij de tuchtraad aanhangig heeft gemaakt. Een afschrift van de oproeping wordt aan de algemene inspectie en aan de tuchtoverheid waarvan de beslissing aangevochten wordt verstuurd. [...]”

Uit de parlementaire voorbereiding van de tuchtwet blijkt dat de termijn van zestig dagen werd ingevoegd bij amendement. De indieners achtten het “aangewezen in een strikte termijn te voorzien, teneinde ervoor te zorgen dat de procedure voor de tuchtraad binnen een redelijke termijn aanvangt” (amendement nr. 41, KAMER, 1998-1999, 2 maart 1999, nr. 1965/3, 15). De parlementaire bespreking van dat amendement wordt in het verslag van de commissie als volgt weergegeven:

“De heren de Donnée en Reynders dienen een amendement nr 41 (stuk nr 1965/3) in ertoe strekkend te voorzien in een termijn waarbinnen het betrokken personeelslid voor de tuchtraad moet verschijnen (namelijk binnen de zestig dagen nadat de hogere tuchtverheid de zaak bij de tuchtraad aanhangig heeft gemaakt).

Volgens de heer de Donnée moet er immers, zowel in het belang van het personeelslid als voor de goede werking van de dienst, voor gezorgd worden dat de procedure voor de tuchtraad binnen een redelijke termijn aanvangt.

Op de vraag van de minister preciseert de heer de Donnée dat het hier gaat om een termijn van orde en dat de overschrijding ervan dus niet leidt tot de nietigheid van de handeling.

Dit amendement moet de tuchtraad er echter toe aanzetten een aanvaardbare termijn in acht te nemen.”

(Verslag namens de tijdelijke commissie belast met het onderzoek van het wetsvoorstel tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, KAMER, 1998-1999, 19 maart 1999, nr. 1965/6, 26)

15. In hoofdorde voert verzoekster aan dat de termijn van zestig dagen bedoeld in artikel 45, eerste lid, van de tuchtwet een vervaltermijn is.

Om uit te maken of een termijn een vervaltermijn of een ordetermijn is, moet rekening worden gehouden met de expliciete of impliciete wil van de normsteller. Wanneer de norm bepaalt dat de beslissing binnen een bepaalde termijn moet worden genomen op straffe van nietigheid, verval of bevoegdheidsverlies gaat het om een vervaltermijn. In andere gevallen kan de wil van de normsteller blijken uit het doel of de formulering van de termijnstelling. Wanneer de termijn louter door het verstrijken ervan tot doel heeft rechtszekerheid te verschaffen, gaat het om een vervaltermijn. Het doel van de termijn kan men onder meer afleiden uit de ontstaansgeschiedenis of uit de aard van de gevolgen verbonden aan het overschrijden van de termijn. Indien er geen aanduidingen zijn over de wil van de normsteller en aan het verstrijken van de termijn geen gevolgen zijn verbonden, is dit een doorslaggevend argument om de termijn te beschouwen als een ordetermijn.

16. Te dezen blijkt uit artikel 45, eerste lid, van de tuchtwet niet dat aan het overschrijden van de erin vervatte termijn enige sanctie of gevolg is gekoppeld. De parlementaire voorbereiding leidt tot dezelfde conclusie. Er blijkt daarentegen uit dat de wetgever tot doel had een ordetermijn in te voeren, ten einde de procedure voor de Tuchtraad binnen een redelijke termijn te doen aanvangen.

Bijgevolg wordt *prima facie* vastgesteld dat de termijn van zestig dagen bedoeld in artikel 45, eerste lid, van de tuchtwet een ordetermijn is, zodat de overschrijding ervan niet *ipso facto* tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leidt.

In de mate dat het tweede middel aanvoert dat de termijn van zestig dagen bedoeld in artikel 45, eerste lid, van de tuchtwet een vervaltermijn is, is het niet ernstig.

17. In subsidiaire orde meent verzoekster dat de redelijketermijneis is geschonden ingevolge de overschrijding van de termijn bepaald in artikel 45, eerste lid, van de tuchtwet.

18. Het is een beginsel van behoorlijk bestuur dat de tuchtoverheid, wanneer, zoals te dezen, haar in de regelgeving daarvoor geen specifieke termijn is opgelegd, de tuchtprocedure tegen het betrokken personeelslid afhandelt binnen een redelijke termijn. Die termijn begint te lopen vanaf het ogenblik dat het betrokken personeelslid ervan op de hoogte wordt gebracht dat hem mogelijk tuchtfeiten ten laste worden gelegd en eindigt met het nemen en ter kennis brengen van de tuchtstraf.

De redelijkheid van de termijn voor het afhandelen van de tuchtprocedure moet voor elk geval afzonderlijk worden beoordeeld, waarbij in het bijzonder rekening moet worden gehouden met het belang voor de betrokkene, met de complexiteit van de zaak en met de houding en het gedrag van de partijen. De verplichting om een tuchtzaak zonder verwijl af te handelen, houdt niet alleen verband met het beëindigen van de onzekerheid waarin een tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar zich bevindt, maar ook met de ordentelijke werking van de dienst, die vereist dat elke verstoring van de orde zo spoedig mogelijk wordt hersteld. Als een redelijke termijn wordt beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak haar beslag te geven. Daarbij komt dat de redelijkheid van de termijn *in concreto* moet worden beoordeeld, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak.

De vraag of een tuchtprocedure binnen een redelijke termijn is afgehandeld, moet in de eerste plaats *in globo* worden onderzocht, rekening houdend met de reglementair voorgeschreven procedurestappen en met de feitelijke stappen tijdens de besluitvorming vereist voor een zorgvuldig onderzoek, zoals het stellen van onderzoeksdaden. Een onderzoek van elk van die onderscheiden fasen en de al dan niet gegeven verantwoording voor de duur ervan, kan dan nodig zijn om tot een besluit te komen over het al dan niet redelijke karakter van het volledige tijdsverloop. Wanneer het totale tijdsbeslag op zich niet ervan doet blijken dat de redelijketermijneis is geschonden, kan die schending vervolgens toch blijken uit een onverantwoord lang stilzitten van het bestuur tijdens de ene of andere fase van de tuchtprocedure. Daartoe moet een verzoekende partij evenwel aantonen dat zij wegens dit stilzitten een nadeel heeft geleden, bijvoorbeeld dat getuigen niet meer (betrouwbaar) ondervraagd konden worden, precies omwille van dit tijdsverloop. Zij moet, met andere woorden, aantonen dat de in die fase opgelopen vertraging niet is goedgemaakt door de afdoend snelle afhandeling van de totale procedure, in haar geheel beschouwd.

19. Te dezen is voor de verwerende partij de redelijke termijn voor de afhandeling van de tegen verzoekster ingeleide tuchtprocedure aangevangen met de kennisgeving van het inleidend verslag van 7 juni 2024. De middels dit inleidend verslag ingeleide tuchtprocedure is afgesloten met de thans bestreden beslissing van de hogere tuchtoverheid van 8 januari 2026. De tuchtprocedure heeft aldus iets meer dan achttien maanden in beslag genomen, waarvan bijna veertien maanden zijn toe te schrijven aan de behandeling van het verzoek tot heroverweging door de Tuchtraad.

Hoewel de bestreden beslissing bij de bespreking van de verweerschriften van 31 oktober 2025 en 2 januari 2026 in de rubriek 6.3. nog het standpunt huldigt dat de redelijke termijn niet is overschreden, gaat de hogere tuchtoverheid onder de rubriek 11 van de bestreden beslissing, die slaat op de straftoemeting, over tot een “uitdrukkelijke erkenning en verrekening van de overschrijding van de redelijke termijn”. Het verweer, zoals verwoord in de nota met opmerkingen, dat het verstrijken van de termijn tussen het verzoek tot

heroverweging en de oproeping voor de Tuchtraad “op zich niet manifest onredelijk” is, dat de hogere tuchtoverheid niet heeft stilgezeten en alles heeft gedaan wat in haar macht lag om het dossier vooruit te laten gaan, kan aan die erkenning geen afbreuk doen. De Raad van State stelt derhalve *prima facie* vast dat de hogere tuchtoverheid finaliter zelf van oordeel is dat de redelijke termijn is overschreden.

20. Deze vaststelling impliceert van de weeromstuit evenwel niet dat het aangevoerde middel ernstig wordt bevonden. Het overschrijden van de redelijke termijn bij de uitoefening van de tuchtbevoegdheid leidt immers *prima facie* niet *ipso facto* tot de nietigheid van de tuchtbeslissing. De tuchtoverheid die erkent dat de redelijke termijn is overschreden, kan die overschrijding van de redelijke termijn immers in rekening brengen, bijvoorbeeld bij de straftoemeting.

21. Te dezen stelt de Raad van State vast dat de formele motivering van de straftoemeting in de bestreden beslissing onder meer vermeldt:

“Overwegende dat de weerhouden feiten dermate ernstig zijn dat ze in principe met de zwaarste tuchtstraf kunnen gestraft worden, namelijk de afzetting met retroactieve ingang vanaf de eerste dag van de voorlopige schorsing.

Overwegende dat de hogere tuchtoverheid evenwel [rekening] houdt met het gegeven dat feit 1 niet langer weerhouden wordt en dat de behandeling van de zaak door de Tuchtraad – weliswaar onafhankelijk van de wil van de tuchtoverheid – vertraging kende.

Overwegende dat de hogere tuchtoverheid bij de beoordeling onder meer rekening houdt met het tijdsverloop sinds de eerste kennisname van de feiten en de formalisering van de tuchtvervolgning, het verloop van de procedure en inzonderheid de periodes van inactiviteit die niet aan u te wijten zijn en de impact van deze duur op de rechtsonzekerheid die u mogelijk ervaren heeft.

Gelet de overschrijding van de redelijke termijn de rechtmatigheid van de tuchtvordering als zodanig niet aantast, maar een passend rechtsherstel in het kader van de straftoemeting rechtvaardigt.

Overwegende dat de hogere tuchtoverheid niettemin van oordeel is dat de weerhouden feiten ernstig zijn en een ernstige inbreuk uitmaken op de beroepsplichten die raken aan de kern van de opdracht en de integriteit van de politiediensten.

Dat deze feiten niet alleen de interne gezags- en vertrouwensrelatie met de leiding van de politiezone onherstelbaar aantasten maar ook het vertrouwen van de burger in een correcte, onpartijdige en integere werking van de politie in het gedrang brengen.

Dat de aard en de context van de feiten, hun herhaling en volgehouden karakter ervan maken dat u structureel tekortschiet in de betrouwbaarheid die van een politieambtenaar mag worden verwacht.

Gelet op deze elementen stelt de hogere tuchtoverheid vast dat het vertrouwen in u definitief is geschonden en dat een verdere samenwerking, ook in een andere functie of onder een andere hiërarchische lijn, objectief niet meer verantwoord is.

In het bijzonder bieden minder vergaande tuchtstraffen geen afdoend antwoord op de vastgestelde vertrouwensbreuk aangezien zij de tewerkstelling in het korps niet beëindigen en de structurele onbetrouwbaarheid of onaanvaardbare houding niet wegnemen.

Dat het behoud in dienst, ondanks de vastgestelde feiten, afbreuk zou doen aan het gezag van de politieorganisatie en aan het gelijkheids- en vertrouwensbeginsel ten aanzien van andere personeelsleden en het publiek.

Na deze afweging komt de hogere tuchtoverheid tot het besluit dat, ondanks de overschrijding van de redelijke termijn, het ontslag als tuchtstraf nog steeds proportioneel is, omdat:

- de feiten dermate ernstig zijn en de vertrouwensbreuk dermate diepgaand is dat elke verdere tewerkstelling objectief onverenigbaar is met de functie van politieambtenaar;
- de bescherming van de integriteit, de geloofwaardigheid en de goede werking van de politiedienst in deze uitzonderlijke omstandigheden zwaarder weegt dan de vermindering van de straf die normaliter uit de termijnoverschrijding zou kunnen voortvloeien;
- een lichtere straf niet in staat is de vertrouwensrelatie te herstellen en in feite geen reëel alternatief biedt, aangezien het behoud in dienst onverenigbaar blijft met de vereisten van de functie.

De hogere tuchtoverheid besluit daarom, met uitdrukkelijke erkenning en verrekening van de overschrijding van de redelijke termijn in de proportionaliteitstoets, dat de tuchtstraf van ontslag de enige passende en noodzakelijke maatregel is in het licht van de ernst van de feiten en de onherstelbare vertrouwensbreuk.

De tuchtstraf van het ontslag van ambtswege vanaf de eerste dag van de voorlopige schorsing, dringt zich daarom op als de enige maatregel die de noodzakelijke waarborgen biedt voor de goede werking en de geloofwaardigheid van het korps.”

Verzoekster betreft noch het gegeven dat de bestreden beslissing verklaart rekening te hebben gehouden met de overschrijding van de redelijke termijn bij de straftoemeting noch de hiervoor weergegeven formele motivering desbetreffend in de uiteenzetting van haar middel. Deze vaststelling volstaat *prima facie* om het middel niet ernstig te bevinden.

22. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

23. Verzoekster voert in het verzoekschrift in het derde middel de schending aan van het recht van verdediging inzonderheid het recht om te begrijpen en te worden begrepen, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij vat het derde middel als volgt samen:

“verzoeker stelt vast dat het tuchtdossier omvangrijke delen omvat die enkel in het Frans of het Engels voorhanden zijn zonder vertaling naar het Nederlands derwijze er zich een pertinent probleem stelt aangaande de noodzakelijke kennisname van alle elementen hoofdens zowel verzoeker als de tuchtoverheid.”

Verzoekster bekritiseert dat het tuchtdossier het vonnis van de correctionele rechtbank en het strafdossier omvat, die beide in het Frans zijn gesteld, en dat het strafdossier ook Engelstalige stukken bevat. Slechts een fragmentarisch aantal stukken is in het Nederlands vertaald. Voorts voert verzoekster aan dat de stukken die wel werden vertaald, door de korpschef werden vertaald, doch dat het taalattest waarover de korpschef beschikt, niet volstaat om van een deugdelijke vertaling te kunnen gewagen.

Beoordeling

24. Verzoekster voert de schending aan van het recht op verdediging. Het eveneens door verzoekster geschonden geachte recht om begrepen te worden, is een onderdeel van dat recht op verdediging. Het houdt te dezen in dat het politiecollege, optredend als hogere tuchtoverheid, de plicht heeft de stukken van het dossier te begrijpen, alsook wat haar wordt meegedeeld door het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid. De vraag of aan de voormelde vereiste is voldaan, moet *in concreto* worden beoordeeld. Het middel wordt vanuit dat oogpunt onderzocht.

25. Op verzoekster, die zich beroept op de schending van het recht van verdediging, rust een stelplicht. Het komt haar toe *in concreto* aan te tonen dat er elementen of stukken uit het tuchtdossier zijn die op een wezenlijke wijze de besluitvorming hebben beïnvloed of hebben verhinderd dat die werd beïnvloed, en die de hogere tuchtoverheid niet heeft begrepen.

26. Verzoekster laat in dat verband met betrekking tot het derde haar verweten tuchtfact het volgende gelden:

“Zo is concludante als derde verweten feit ('feit 3') verweten om via opzoeking in het rijksregister van ene [K.I.] via de toepassing PLC en diens ANG verleden terecht te komen bij ene [G.O.], zonder dat er een reden van raadpleging werd ingegeven en er geen gerechtvaardigde grond voor de opzoeking was.

Zonder kennis te kunnen nemen van de omvangrijke anderstalige stukken van het tuchtdossier kan wel op eerste zicht worden vastgesteld dat uit lezing van het correctioneel ([F]ranstalig) vonnis blijkt dat onder tenlastelegging G1 is begrepen dat ene [G.F.] (politieel functionaris) van passieve corruptie werd beticht om persoonlijke gegevens van ene '[G.O.]' te hebben opgezocht.

Alwaar ook de tuchtoverheid met betrekking tot het 'feit 3' in haar voor de Tuchtraad herhaalt dat verzoeker bij haar administratief verhoor verklaarde dat de naam [G.O.] haar bekend voorkwam en dat ze betrokkene '500 procent zeker voor de federale gerechtelijke politie Antwerpen opgezocht heeft in de bestanden'.

Het is zodoende op zijn minst een aannemelijke mogelijkheid dat het strafdossier en/of de beoordeling in het correctioneel vonnis elementen omvatten welke tot de slotsom kunnen leiden dat verzoeker wel degelijk, al dan niet in goed vertrouwen in een collega, op rechtmatige wijze deze opzoeking heeft gedaan en aldus het ten laste gelegde feit 3 minstens gedeeltelijk niet juist is.”

27. De bestreden beslissing overweegt in de rubriek 8 betreffende de “[v]aststelling en toerekening van de feiten” met betrekking tot dit feit:

“U heeft een niet-geautoriseerde opzoeking in de politieke gegevensbanken van de genaamden [K.I.] en [O.G.] verricht en dit inzonderheid:

- Op 06-04-2021 om 19:36 - 19:37 - 19:50 uur: diverse opzoeken in het Rijksregister (RRN) en de toepassing PCL (ANG-consultatie) van de genaamde [K.I.];

- Op 06-04-2021 om 19:37 - 19:40 uur: diverse opzoeken in de toepassing PLC (ANG-consultatie) van de genaamde [O.G.].

Uit de analyse van de lijst DRI 1036LKI blijkt dat u op 06-04-2021 om 19.36 uur de heer [K.I.] heeft opgezocht in het rijksregister. Dit zonder opgave van een reden van raadpleging en meer dan een maand nadat u deze een eerste maal had opgezocht in het kader van een meldingsfiche die had geleid tot het opstellen van een informatierapport. U heeft dan vervolgens via de toepassing PLC (ANG-consultatie) en diens ANG-verleden doorgelinkt naar een zekere [O.G.] wiens naam eveneens voorkomt in het ten laste van u gevoerde strafonderzoek.

Uit intern nazicht blijkt dat het informatierapport en de gerelateerde meldingsfiche inzake [I.] van 02-03-2021 en 04-03-2021 reeds op 01-04-2021 werden gevisieerd en afgehandeld door het bureel kwaliteitszorg. De nieuwe opzoeken van 06-04-2021 hebben dus geen gerechtvaardigde reden van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie. In elk geval blijkt dat er voor deze laatste opzoeken ook geen voorafgaande verplichte reden van raadpleging werd ingegeven.

Naar aanleiding van uw verhoor verklaarde u hierover dat u [G.] "500 % zeker" in de bestanden heeft opgezocht in opdracht van de FGP Antwerpen. Verder wou u hierover niets meer verklaren. Uit navraag bij FGP Antwerpen en meer bepaald adjunct-diensthoofd ICP [M.] van de FGP Antwerpen, blijkt [dat] dit evenwel niet correct is. Het valt trouwens moeilijk in te zien waarom een andere politiedienst, die toegang heeft tot dezelfde politionele databanken, een beroep op u zou moeten doen voor dergelijk nazicht.

Hieruit blijkt dat deze opzoeken niet ingegeven waren door rechtmatige redenen van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie terwijl hierbij al evenmin een reden van raadpleging werd vermeld zoals nochtans voorzien is."

De bestreden beslissing antwoordt in de rubriek 6 betreffende de analyse van het gevoerde verweer op een gelijkaardige grief geformuleerd voor de hogere tuchtoverheid:

"Vanwege het ambt van de heer Onderzoeksrechter [D.] mocht de tuchtoverheid lopende het gerechtelijke onderzoek een afschrift ontvangen van het strafdossier dat overwegend in het Frans is opgesteld en 11.832 pagina's omvat. Het strafdossier heeft betrekking op het onderzoek naar een vermeende criminele organisatie rond onder meer de genaamde [B]. Uw aandeel in dit dossier beperkt zich tot uw mogelijke betrokkenheid bij de opzoeken in de politionele databanken van de genaamde [M.V.] op 4 januari 2021. Het is dit aspect dat een weerslag kent in het eerste mogelijke tuchtfeit.

Alle elementen uit het strafdossier met betrekking tot dit aspect werden in het Nederlands vertaald en u kon hierover tegenspraak voeren.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook uw standpunt met betrekking tot de kwaliteit van de vertalingen niet kan worden gevolgd. Wij verwijzen hierbij naar wat hierover eerder werd uiteengezet met betrekking tot zowel de kwalificaties van de korpschef als het feit dat de vertaling van dezelfde stukken ook werd uitgevoerd door een beëdigde vertaler. Al evenmin voorziet de wet in specifieke vereisten of diploma's voor de vertaling van stukken uit een tuchtdossier.

In elk geval kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat het strafdossier enkel betrekking heeft op het eerste mogelijke tuchtfeit. De tuchtoverheid steunde zich bij de aanvankelijke beoordeling hiervan evenwel enkel en alleen op (1) de uit het strafdossier in het Nederlands vertaalde stukken met betrekking tot uzelf en (2) de resultaten van de logging controle die los van het strafonderzoek bekomen werd van het DRI Service Center.

Gelet op uw vrijspraak wordt het eerste tuchtfeit door de hogere tuchtoverheid niet langer weerhouden noch heromschreven (infra).

Het strafdossier zelf noch de in het Nederlands vertaalde stukken hieruit hebben betrekking op de andere mogelijke tuchtfeiten en de beoordeling ervan door de hogere tuchtoverheid.

De mogelijke tuchtfeiten 2, 3 en 5 kunnen blijken uit het nazicht van de logging die de tuchtoverheid ontvangen heeft van het DRI Service Center. Het mogelijke feit 4

kan blijken uit de verklaring die u zelf aan de tuchtoverheid overhandigde, uit uw administratief verhoor en uit de door de tuchtoverheid bij de politiezone Antwerpen opgevraagde processen-verbaal die volledig losstaan van het ontvangen strafdossier (infra).

Ook zonder lezing van het tuchtdossier kon de tuchtoverheid op basis van de via DRI bekomen informatie vaststellen dat er sprake was van een onregelmatige consultatie van de kwestieuze personen. Het feit dat deze naam zou voorkomen in het strafdossier, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien heeft u zelf aangegeven dat de naam [O.G.] u bekend klonk. De functie die u binnen de politiezone uitoefende, ontslaat u allerm minst van de naleving van de wettelijke en reglementaire voorschriften met betrekking tot het gebruik van de politionele databasis. Het bestaan van een link tussen het nazicht van DRI en het strafdossier tast ook de betrouwbaarheid van het nazicht door DRI niet aan.

Aangezien de tuchtoverheid het strafdossier volledig buiten beschouwing laat en haar integrale beoordeling is gesteund op elementen onafhankelijk van het strafdossier, is er geen sprake van een schending van de taalwetgeving of het recht van verdediging.”

In diezelfde rubriek overweegt de bestreden beslissing met betrekking tot het verweer ten aanzien van feit 3:

“Dit feit heeft betrekking op:

Het (onrechtmatig) raadplegen van de politionele databanken met betrekking tot de genaamden [O.G.] en [K.I.] zonder dat hieraan een reden van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie aan de basis ligt;

De hogere tuchtoverheid verwijst ter zake naar haar uiteenzetting met betrekking tot deze feiten in het voorstel van zware tuchtstraf.

Uit de analyse van de lijst DRI 1036LKI blijkt dat u op 6 april 2021 om 19.36 uur, zonder opgave van een reden van raadpleging, en meer dan een maand nadat zij deze voor een eerste maal had opgezocht i.h.k.v een meldingsfiche dat had geleid naar een informatierapport, opnieuw de heer [K.I.] opzoekt in het rijksregister, om dan via toepassing PLC en diens ANG-verleden terecht te komen bij ene [G.O.] [...].

In tegenstelling tot wat u voorhoudt, blijkt deze consultatie wel degelijk uit de listing DRI die als bijlage gevoegd is aan stuk 31.

Uit nazicht blijkt dat het informatierapport en de gerelateerde meldingsfiche reeds voordien werden gevisieerd en afgehandeld door het bureel kwaliteitszorg, zodat de nieuwe opzoeking van 6 april 2021 dus mogelijk geen gerechtvaardigde grond meer [had].

Er blijkt in elk geval dat er voor deze laatste opzoekingen ook geen verplichte reden van raadpleging werd ingegeven [...].

Naar aanleiding van uw administratief verhoor verklaarde u dienaangaande dat de naam [O.G.] u bekend voorkwam en dat u betrokkene ‘500 procent zeker voor de federale gerechtelijke politie Antwerpen opgezocht [heeft] in de bestanden.’ Ondervraagd naar de identiteit van de opdrachtgever van deze opzoeking en de wettige reden hiervoor wenste u evenwel niets te verklaren [...].

U kan ook niet worden gevolgd in de loze bewering dat er met betrekking tot deze opzoekingen allicht wel redenen voorhanden waren om deze (rechtmatig) uit te voeren. Dit volstaat evenwel niet. Indien er sprake was van een reden van gerechtelijke en/of bestuurlijke politie om de kwestieuze opzoekingen uit te voeren, had er hiervoor een melding moeten bestaan, niet alleen ter staving van de opzoeking maar ook om de (mogelijke) verdenking te registreren binnen de politie.

De integriteit van de logging die van DRI Service Center ontvangen werd, kan niet ernstig ter discussie worden gesteld. De reden van raadpleging, voor zover door u reeds vermeldt, is terug te vinden als laatste vermelding op elke lijn van het werkblad.”

28. De Raad van State stelt *prima facie* vast dat verzoekster deze omstandige motivering in de bestreden beslissing in het geheel niet betreft in de uiteenzetting van het middel. Gelet op de op haar rustende stelplicht moet verzoekster aantonen welke niet-vertaalde stukken essentieel kunnen zijn voor de beoordeling van de tuchtfeiten, niettegenstaande de omstandige hiervoor weergegeven formele motivering van de bestreden beslissing desbetreffend. Verzoekster weerlegt *prima facie* niet het standpunt van de hogere tuchtoverheid dat het tuchtfeit op zich steun vindt in de door de hogere tuchtoverheid vermelde bewijsstukken en dat de vermeldingen in het vonnis daarom zonder belang zijn. Verzoekster beperkt zich in haar grief louter tot het opperen van een mogelijkheid dat het stuk wel eens nuttig zou kunnen zijn. Daarmee toont verzoekster *prima facie* nog niet aan dat een stuk, dat wezenlijke elementen kon bevatten voor de besluitvorming door de hogere tuchtoverheid, ten onrechte niet werd vertaald.

29. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de korpschef niet over het vereiste taalattest beschikt om de stukken die wel naar het Nederlands zijn vertaald, te vertalen, blijft verzoekster *prima facie* in gebreke om aannemelijk te maken dat de vertaling dient te gebeuren door een beëdigd vertaler, alsook waarom een certificaat dat volgens verzoekster het “tweetalig functioneren binnen de dienst, zoals voor interne communicatie, bevelvoering en opleiding” attesteert, niet zou volstaan. Dit geldt temeer daar verzoekster niet aanvoert dat de vertalingen door de korpschef fouten bevatten die de besluitvorming door de hogere tuchtoverheid op wezenlijke wijze hebben beïnvloed of verhinderd.

30. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoekster *prima facie* niet aannemelijk maakt dat de tuchtoverheid haar verweer of bepaalde stukken van het dossier niet heeft begrepen.

31. Het derde middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

32. Verzoekster voert in het verzoekschrift in het vierde middel de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel.

Zij vat het vierde middel als volgt samen:

“verzoeker stelt vast dat het politiecollege blijk heeft gegeven van vooringenomenheid.”

Uit de verdere toelichting blijkt dat verzoekster het onpartijdigheidsbeginsel geschonden acht omwille van de vooringenomenheid die zou blijken uit het inleidend verslag en het voorstel van zware tuchtstraf.

Beoordeling

33. Verzoekster verwijst ter onderbouwing van deze grief naar het deskundigenverslag van de Inspecteur-generaal in de procedure voor de Tuchtraad, waarin tot vooringenomenheid wordt besloten gelet op het affirmatief taalgebruik in het inleidend verslag en het voorstel van zware tuchtstraf.

34. Allereerst stelt de Raad van State *prima facie* vast dat verzoekster in het verzoekschrift niet één concreet voorbeeld geeft van een affirmatief taalgebruik in het inleidend verslag waaruit een vooringenomenheid zou blijken. In de mate dat verzoekster ter onderbouwing van haar grief verwijst naar het deskundigenverslag van 23 september 2025, merkt de Raad van State op dat verzoekster ter onderbouwing van haar grief niet zonder meer kan verwijzen naar stukken uit het administratief dossier, die niet eens bij het verzoekschrift zijn gevoegd, zodat de Raad van State zelf maar op zoek moet gaan naar het concrete voorwerp van verzoeksters kritiek, nog daargelaten dat het deskundigenverslag van 23 september 2025 waarnaar verzoekster verwijst, volgens een later “aanvullend”

deskundigenverslag “als nietig en ongeldig” moet worden beschouwd. Louter ten overvloede valt de Raad van State de bevindingen van het auditoraatsverslag bij dat van een affirmatief taalgebruik of vooringenomenheid in het inleidend verslag *prima facie* geen sprake is.

In de mate dat de grief slaat op het inleidend verslag, is hij niet ernstig.

35. In de mate dat de grief betrekking heeft op het voorstel van zware tuchtstraf, verwijst verzoekster naar de zin in het voorstel van zware tuchtstraf dat de hogere tuchtoverheid van mening is “dat deze feiten ontegensprekelijk vaststaan en u kunnen worden toegerekend”.

36. Artikel 38^{sexies} van de tuchtwet luidt:

“Op grond van het volledige dossier en van het verweer, deelt de hogere tuchtoverheid haar beslissing mede door kennisgeving aan het betrokken personeelslid tegen een ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekend schrijven. De beslissing kan zijn, ofwel dat zij beslist heeft geen tuchtstraf uit te spreken, ofwel dat zij beslist heeft één van de lichte tuchtstraffen uit te spreken, ofwel dat zij beslist heeft een voorstel van één van de zware tuchtstraffen uit te spreken. De beslissing wordt aan het betrokken personeelslid medegedeeld, uiterlijk vijftien dagen na het verstrijken van de in artikel 38^{quater} bedoelde termijn van dertig dagen en vermeldt het recht van de betrokkene om tegen het voorstel van zware tuchtstraf bij de tuchtraad overeenkomstig artikel 51bis een verzoek tot heroverweging in te stellen. Wanneer geen verzoek tot heroverweging ingesteld wordt overeenkomstig artikel 51bis, bevestigt en deelt met een ter post aangetekend schrijven of door kennisgeving tegen een ontvangstbewijs, de hogere tuchtoverheid haar definitieve beslissing mede aan het betrokken personeelslid, zonder het voorstel tot zware tuchtstraf te kunnen wijzigen.

In de in artikel 24 bedoelde gevallen kan de hogere tuchtoverheid haar definitieve beslissing slechts mededelen na kennis genomen te hebben van de in artikel 24, eerste en tweede lid, bedoelde adviezen, of, bij ontstentenis, ten vroegste de dag na de periode waarin de betrokken overheid geacht wordt geen bijkomend advies te willen formuleren.

Wanneer geen enkele in het eerste lid bedoelde beslissing genomen wordt binnen de in het eerste lid bedoelde termijn van vijftien dagen, in voorkomend geval verlengd met de termijn bedoeld in artikel 24, derde lid, of verlengd met de noodzakelijke termijn om artikel 38^{quinquies} toe te passen, wordt de hogere tuchtoverheid geacht af te zien van de vervolgingen voor de feiten die betrokkene ten laste gelegd werden.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen en voorstellen van beslissingen van de hogere tuchtoverheid, worden formeel gemotiveerd.”

Uit deze bepaling blijkt *prima facie* dat het voorstel van zware tuchtstraf wel degelijk een beslissing is die, indien er overeenkomstig artikel 51*bis* van de tuchtwet geen verzoek tot heroverweging wordt ingediend bij de Tuchtraad, onmiddellijk wordt gevolgd door een definitieve beslissing waarbij de hogere tuchtoverheid het voorstel tot zware tuchtstraf zelfs niet meer kan wijzigen. In dat stadium van de procedure oordeelt de hogere tuchtoverheid, met inachtneming van het volledige dossier en het verweer van de betrokkene, over het bestaan, de kwalificatie en de toerekenbaarheid van de feiten, alsook over de concrete straftoemeting. *Prima facie* valt niet in te zien waarom de hogere tuchtoverheid zich daarbij niet in affirmatieve zin zou mogen uitspreken over de hiervoor vermelde constitutieve onderdelen van het voorstel van zware tuchtstraf. Verzoekster heeft op dat ogenblik immers haar recht van verdediging kunnen uitoefenen en het komt vervolgens de hogere tuchtoverheid toe om over het tuchtdossier – daarin inbegrepen het verweer van het betrokken personeelslid – een gemotiveerde beslissing te nemen die, zoals blijkt uit artikel 38*sexies* van de tuchtwet, bij gebrek aan verzoek tot heroverweging van rechtswege de niet meer wijzigbare inhoud van de eindbeslissing bepaalt.

Het gegeven dat, in het geval wel een verzoek tot heroverweging wordt ingediend, nog een advies van de Tuchtraad volgt, waarna de hogere tuchtoverheid haar oordeel mogelijk dient te ‘heroverwegen’ in het licht van dat advies, doet niet anders oordelen en noopt de hogere tuchtoverheid niet tot dezelfde terughoudendheid die – gelet op het recht van verdediging en het vermoeden van onschuld – geldt bij het opstellen van het inleidend verslag.

37. Het vierde middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

38. Verzoekster voert in het verzoekschrift in het vijfde middel de schending aan van artikel 24 van de tuchtwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het onpartijdigheidsbeginsel.

Zij vat het vijfde middel als volgt samen:

“verzoeker stelt vast dat er niet op een zorgvuldige en deugdelijke wijze is omgegaan met het benaastigen van het wettelijk voorziene advies van de [P]rocurateur des Konings, welk advies - waar de tuchtoverheid leunt - zelf ook niet deugdelijk is en niet op een zorgvuldige wijze is tot stand gekomen.”

Verzoekster licht verder toe dat de adviesvraag en de daarbij door de hogere tuchtoverheid gevoegde stukken niet volstonden om de procureur des Konings toe te laten om op een zorgvuldige wijze een advies te verlenen. Voorts voert verzoekster aan dat de adviesvraag niet aan de procureur des Konings te Antwerpen werd gericht, maar wel aan een eerste substituut procureur des Konings met de vermelding dat het “een dossier u wel gekend” betreft, zodat het advies behept is met een schijn van partijdigheid.

Beoordeling

39. Artikel 24 van de tuchtwet luidt:

“[...]

Wanneer feiten werden gepleegd die rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie kan een zware tuchtstraf slechts worden opgelegd na het advies van de procureur des Konings tot wiens ambtsgebied de lokale politie of de op arrondissementeel niveau gedeconcentreerde directie of dienst van de federale politie waarvan het betrokken personeelslid deel uitmaakt, behoort. Voor de overige personeelsleden van de federale politie is het advies van de federale procureur of zijn gemachtigde vereist.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten gemotiveerd zijn en worden verleend binnen een termijn van twintig dagen te rekenen van de dag waarop het voorstel tot straf aan de betrokken overheid wordt toegestuurd en vooraleer de tuchtraad zich uitspreekt. Eens die termijn verstreken is, wordt de betrokken overheid geacht geen aanvullend advies te willen verstrekken.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten eveneens aan het voorstel van zware tuchtstraf van de hogere tuchtoverheid toegevoegd worden.”

Artikel 24 van de tuchtwet bepaalt de gevallen waarin de hogere tuchtoverheid, alvorens zij een personeelslid van het operationeel kader van de politiediensten een zware tuchtstraf oplegt, het advies moet inwinnen van, te dezen, de procureur des Konings. Deze adviesverplichting is een substantiële vormvereiste die ertoe strekt de mening van bepaalde overheden waaraan geen bestraffingsbevoegdheid is toegekend – te dezen de procureur des Konings gelet op de omstandigheid dat feiten werden gepleegd die rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie – te doen kennen inzake een voorstel tot het opleggen van een zware tuchtstraf.

Voorts moet luidens artikel 24, derde lid, van de tuchtwet dat advies gemotiveerd zijn en moet het worden verleend binnen een termijn van twintig dagen te rekenen van de dag waarop “het voorstel tot straf” aan, te dezen, de bevoegde procureur des Konings wordt toegestuurd. Hieruit blijkt dat het advies moet worden gevraagd naar aanleiding van het “voorstel van tuchtstraf”. Dat is het in artikel 38*sexies*, eerste lid, van de tuchtwet bedoelde voorstel van zware tuchtstraf, zijnde één van de drie beslissingen die de hogere tuchtoverheid op grond van het artikel 38*sexies*, eerste lid, van de tuchtwet kan nemen “op grond van het volledige dossier en van het verweer” en moet worden meegedeeld aan het betrokken personeelslid. Voorts moet op grond van artikel 38*sexies*, vijfde lid, dat voorstel van beslissing van de hogere tuchtoverheid tot het opleggen van een zware straf formeel worden gemotiveerd.

40. De procureur des Konings dient derhalve zijn advies te verstrekken op grond van het hem toegestuurde “voorstel van tuchtstraf”. Artikel 24, derde lid, van de tuchtwet bepaalt niet de nadere inhoud ervan, doch het voorstel van tuchtstraf moet op grond van artikel 38*sexies* van de tuchtwet genomen zijn “op grond van het volledige dossier en van het verweer”. Opdat de procureur des Konings aldus zijn rechtsplicht tot adviseren op zorgvuldige wijze zou kunnen uitoefenen, dient het voorstel van tuchtstraf dat naar die adviserende overheid is gezonden, derhalve alle nuttige gegevens te bevatten op grond waarvan

die overheid met kennis van zaken een correct beeld kan vormen van de tuchtzaak en haar advies kan verstrekken. Daar van de adviserende overheid mag worden verwacht dat zij adviseert na een zorgvuldig onderzoek en afweging van alle relevante feiten en belangen, behoren tot die nuttige gegevens de (in voorkomend geval, toereikende samenvatting van de) middelen of argumenten van verweer van het betrokken personeelslid, daar die als essentieel element van het tuchtdossier, noodzakelijk bij de verantwoording van een voorstel van zware straf moeten worden betrokken. Artikel 24 van de tuchtwet houdt evenwel niet de rechtsplicht in het (integrale) tuchtdossier aan de adviserende overheid over te maken.

41. Te dezen stelt de Raad van State *prima facie* vast dat de brief van 18 juli 2024 waarmee de hogere tuchtoverheid het advies van de procureur des Konings vraagt, de volgende bijlagen vermeldt: het ontwerp van voorstel van zware tuchtstraf, een kopie van het verhoor van verzoekster afgelegd bij de federale gerechtelijke politie Brussel, een kopie van het verhoor van verzoekster afgelegd bij de onderzoeksrechter, een kopie van het verhoor van verzoekster afgelegd in het kader van het voorafgaand onderzoek, het proces-verbaal van de hoorzitting van 15 juli 2024 en het schriftelijk verweer van verzoekster. Verzoekster maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de adviesvraag en de daarbij gevoegde stukken daarmee niet alle nuttige gegevens zou bevatten op grond waarvan de procureur des Konings met kennis van zaken een correct beeld kon vormen van de tuchtzaak en op een zorgvuldige wijze zijn advies kon verstrekken.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat bij de adviesvraag ook de verslagen van het voorafgaand onderzoek en de processen-verbaal betreffende het door de broer van verzoekster gestolen voertuig moesten worden gevoegd, en aldus uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt het middel *prima facie* naar recht. Het volstaat dat het aan de adviserende instantie toegezonden voorstel van straf alle nuttige gegevens bevat in de zin als hiervoor is gesteld.

Verzoekster toont aldus *prima facie* niet aan dat de procureur des Konings zijn adviesverplichting niet met kennis van zaken en niet op een zorgvuldige wijze kon uitoefenen.

42. Voorts voert verzoekster aan dat het advies niet werd gevraagd aan de procureur des Konings, maar aan de eerste substituut, waarbij de hogere tuchtoverheid aangaf dat het dossier van verzoekster hem wel gekend was, wat volgens verzoekster een schijn van partijdigheid wekt.

43. Het onpartijdigheidsbeginsel waarborgt, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, zowel de persoonlijke onpartijdigheid als de structurele onpartijdigheid van het orgaan van actief bestuur, op het vlak van het verloop van de procedure en het tot stand komen van zijn beslissingen.

Het onpartijdigheidsbeginsel moet eveneens in acht worden genomen door adviesorganen, zij het dat de toepassing ervan er niet mag toe leiden dat het nemen van een regelmatige beslissing onmogelijk wordt, met name doordat dit beginsel het optreden van het bevoegde adviesorgaan of van het beslissend orgaan van actief bestuur onmogelijk zou maken.

44. Te dezen steunt verzoekster de schijn van partijdigheid op het loutere gegeven dat in de adviesvraag wordt vermeld dat de eerste substituut aan wie het verzoek wordt gericht bekend zou zijn met het dossier.

De bestreden beslissing antwoordt – onder de rubriek waar wordt gerepliceerd op de verweerschriften van 31 oktober 2025 en 2 januari 2026 – op een gelijkaardige grief aangevoerd voor de hogere tuchtoverheid:

“Er ligt hic et nunc geen enkel element voor dat zou kunnen doen besluiten dat de procureur des Konings niet op een objectieve wijze tot zijn advies zou zijn gekomen. De loutere verwijzing naar het feit dat het dossier de procureur ‘wel gekend’ zou zijn, is niet van aard hieraan afbreuk te doen. In het kader van het voorafgaand onderzoek werd bv. aan de procureur des Konings immers toestemming gevraagd bepaalde processen-verbaal te raadplegen en aan te wenden in tuchtzaken. Zoals u terecht opmerkt, is het ambt van de procureur des Konings één en ondeelbaar en heeft de hogere tuchtoverheid geen enkel zeggenschap over wie binnen het parket Antwerpen gelast wordt met de aflevering van het gevraagde advies. Nog veel minder heeft de hogere tuchtoverheid kennis van enig gegeven waaruit zou kunnen blijken dat eerste substituut [B.T.], die het bewuste advies formuleerde, betrokken zou zijn bij enige strafvordering lastens u. Eerste substituut [B.T.] is

binnen het parket gelast met de opvolging van soortgelijke zaken zodat hij in dit geval als eerste aanspreekpunt werd beschouwd. Het was en is zijn verantwoordelijkheid om aan de vraag tot advies van de tuchtverheid intern parket het nodige gevolg te verlenen en de vraag desgevallend voor te leggen aan de binnen zijn diensten bevoegde persoon.”

Deze repliek in de bestreden beslissing spoort *prima facie* met de richtlijn in de omzendbrief nr. 04/2003 van het College van procureurs-generaal bij de hoven van beroep betreffende de tuchtwet, dat “bij elk parket van eerste aanleg en auditoraat een referentiemagistraat [zal] worden aangesteld die zal zorgen voor het beheer van de dossiers en de opvolging en de toepassing van de omzendbrief”. Verzoekster zet niet uiteen waarom de hogere tuchtverheid deze referentiemagistraat niet rechtstreeks zou mogen aanschrijven.

Voorts stelt de Raad van State *prima facie* vast dat verzoekster de repliek in de bestreden beslissing op haar grief in het geheel niet betreft in de uiteenzetting van het middelonderdeel. Dit volstaat om deze grief niet ernstig te bevinden.

45. Het vijfde middel is niet ernstig.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

46. Verzoekster voert in het verzoekschrift in het zesde middel de schending aan van “het beginsel van de beslotenheid der vergadering”.

Zij vat het zesde middel als volgt samen:

“verzoeker stelt vast dat de Korpschef en zelfs derden zetelden bij de vergaderingen van het politiecollege en aldus de vereiste beslotenheid van de vergadering werd aangetast.”

Verzoekster licht toe dat de korpschef aanwezig was op de zittingen van het politiecollege van 7 juni 2024, 18 juli 2024 en 25 [lees:13]

november 2025 waarop het tuchtdossier lastens verzoekster aan bod kwam, alsook dat de heer T.C. in de hoedanigheid van waarnemend korpschef naast de korpschef eveneens aanwezig was op de zitting van het politiecollege van 25 [lees: 13] november 2025. Volgens verzoekster is artikel 29 van de wet van 7 december 1998 geen deugdelijke grondslag voor de aanwezigheid van de (waarnemend) korpschef, daar de korpschef en het politiecollege door de tuchtwet van elkaar onderscheiden tuchtoverheden zijn en aan de korpschef geen rol is toebedeeld bij de afhandeling van een tuchtprocedure door het politiecollege. Wat de aanwezigheid van de heer T.C. betreft, voert verzoekster nog aan dat hij op de zitting van het politiecollege van 13 november 2025 geen waarnemend korpschef kon zijn, daar de korpschef ook aanwezig was.

Beoordeling

47. In de mate dat het middel de aanwezigheid van de korpschef en van de heer T.C. tijdens de zitting van het politiecollege van 13 november 2025 bekritiseert, stelt de Raad van State *prima facie* vast dat op deze vergadering het politiecollege “kennis [neemt] van de actuele stand van de procedure voor de Tuchtraad en de stukken zoals hierboven uiteengezet” en voorts “zich aan[sluit] bij het namens haar voor de Tuchtraad ontwikkelde standpunt en [...] dit voor zoveel als nodig [bevestigt]”. Verzoekster zet niet uiteen dat hiermee een beslissing zou zijn genomen die enige invloed kon uitoefenen op de bestreden beslissing. Deze grief kan derhalve de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet verantwoorden.

48. Wat de aanwezigheid van de korpschef op de vergaderingen van het politiecollege van 7 juni en 18 juli 2024 betreft, verwijst de verwerende partij *prima facie* terecht naar artikel 29, tweede lid, van de wet van 7 december 1998. Deze bepaling luidt:

“De korpschef van de lokale politie is belast met de voorbereiding van de zaken die aan de politieraad of aan het politiecollege worden voorgelegd en woont de vergaderingen van de raad en het college bij.”

Volgens verzoekster rijmt deze bepaling niet met de tuchtwet, doch verzoekster blijft in gebreke om een rechtsnorm aan te duiden die artikel 29, tweede lid, van de wet van 7 december 1998 in tuchtzaken *ipso facto* zou terzijde schuiven. Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk dat de korpschef door zijn optreden als gewone tuchtoverheid, door bepaalde stukken te hebben vertaald of door verzoekster in opdracht van het politiecollege te hebben gehoord, dermate vooringenomen zou zijn dat hij zich op grond van het onpartijdigheidsbeginsel had moeten onthouden van aanwezigheid op de vergaderingen van het politiecollege.

49. Het zesde middel is niet ernstig.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

50. Verzoekster voert in het verzoekschrift in het zevende middel de schending aan van artikel 6 van het Verdrag ‘tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden’ ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: EVRM), het algemeen rechtsbeginsel omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechter, het onpartijdigheidsbeginsel en artikel 28 van de wet van 7 december 1998.

Zij vat het zevende middel als volgt samen:

“verzoeker stelt vast dat het politiecollege niet heeft gestemd niettegenstaande zulks tot de regelmatigheid van de besluitvorming behoort en minstens een schijn van partijdigheid en/of gebrek aan onafhankelijkheid in hoofde van de leden van het politiecollege en het college als orgaan zelf, met zich brengt.”

Beoordeling

51. Verzoekster voert in wezen aan dat het politiecollege “daadwerkelijk” moest stemmen over de bestreden beslissing en dat uit de notulen niet blijkt dat er een stemming heeft plaatsgevonden. Het middel wordt vanuit dat oogpunt onderzocht.

“De artikelen 104, eerste en derde lid, en 105 van de nieuwe gemeentewet zijn van overeenkomstige toepassing op het politiecollege.

Het politiecollege mag alleen dan beraadslagen en besluiten als de meerderheid van de stemmen bedoeld in artikel 24 is vertegenwoordigd.

De besluiten van het politiecollege worden bij meerderheid van de stemmen bedoeld in het vorige lid genomen. Bij staking van stemmen verdaagt het politiecollege de zaak tot een volgende vergadering. Indien bij meerderheid van stemmen in het politiecollege de behandeling van de zaak vooraf spoedeisend is verklaard, of wanneer de zaak in een vorige vergadering na staking van stemmen werd verdaagd, is bij staking van stemmen de stem van de voorzitter beslissend.

Het politiecollege kan, mits alle leden hiermee akkoord gaan, in zijn huishoudelijk reglement de gevallen bepalen waarin en de nadere regels volgens welke de leden van het college op afstand kunnen deelnemen aan de vergadering. De leden van het college die op deze manier deelnemen aan de vergadering worden beschouwd als aanwezig voor de naleving van de quorum- en meerderheidsvoorwaarden.”

Artikel 29 van de wet van 7 december 1998 luidt:

“In de meergemeentezone wordt de functie van secretaris van de politieraad en van het politiecollege door een lid van het personeel van het administratief en logistiek kader van het lokaal politiekorps of van een gemeentelijke administratie van de zone vervuld. Hij wordt respectievelijk aangeduid door de politieraad of het politiecollege. Hij stelt de notulen van de raad en van het college op en zorgt voor de overschrijving ervan.

De korpschef van de lokale politie is belast met de voorbereiding van de zaken die aan de politieraad of aan het politiecollege worden voorgelegd en woont de vergaderingen van de raad en het college bij.

De overgeschreven notulen worden door de voorzitter en door de secretaris getekend.

De notulen vermelden alle besproken onderwerpen alsook het gevolg dat werd gegeven aan die punten waaromtrent geen beslissing werd genomen. Zij maken eveneens duidelijk melding van alle beslissingen.

De briefwisseling uitgaande van de politieraad en het politiecollege wordt door de voorzitter ondertekend en door de korpschef medeondertekend tenzij daarvoor delegatie wordt verleend.”

Artikel 104, eerste en derde lid, van de Nieuwe Gemeentewet luidt:

“Het college van burgemeester en schepenen vergadert op de dagen en uren door het reglement bepaald, en zo dikwijls de spoedige afdoening van de zaken het vereist. [...]

De vergaderingen van het college van burgemeester en schepenen zijn niet openbaar. Alleen de beslissingen worden opgenomen in de notulen en in het register van de beraadslagingen bedoeld in artikel 108: alleen de beslissingen kunnen rechtsgevolgen hebben.”

53. De artikelen 28 en 29 van de wet van 7 december 1998 bepalen onder meer op welke wijze het politiecollege zijn beslissingen neemt en hoe die beslissingen op schrift worden gesteld. Luidens artikel 29, vierde lid, van de wet van 7 december 1998 vermelden de notulen van de vergaderingen van het politiecollege “alle besproken onderwerpen alsook het gevolg dat werd gegeven aan die punten waaromtrent geen beslissing werd genomen. Zij maken eveneens duidelijk melding van alle beslissingen.” Het bestaan van een beslissing van het politiecollege, de totstandkoming ervan en het vervuld zijn van de wettelijk vereiste vormvoorschriften moeten blijken uit de notulen van de vergadering. De notulen zijn authentieke akten waarmee het bestaan van een beslissing wordt aangetoond, alsook dat de wettelijk voorgeschreven vormen inzake het houden van de vergadering en de regelmatigheid van de besluitvorming zijn geëerbiedigd.

54. In weerwil van wat verzoekster lijkt aan te nemen, schrijft artikel 28 van de wet van 7 december 1998 *prima facie* niet voor dat de notulen uitdrukkelijk moeten vermelden dat en hoe er precies werd gestemd noch wat de stemuitslag was. Het bestaan van een beslissing van een politiecollege en het vervullen van de wettelijk vereiste vormvoorschriften moeten weliswaar blijken uit de notulen van de vergadering. Niet vereist is evenwel dat de notulen gewag maken van de concrete stemming noch de precieze stemmenverdeling onder de verschillende leden van het politiecollege, daar dit om een objectief en vast gegeven gaat dat in het kader van een individuele beslissing niet meer kan worden betwist en waarvan de vermelding ook niet wettelijk vereist is. De notulen zijn bovendien authentieke akten waarmee ook wordt aangetoond dat de wettelijk voorgeschreven vormen inzake het houden van de vergadering en de regelmatigheid van de stemmingen geëerbiedigd zijn.

55. Uit het uittreksel uit de notulen van de vergadering van het politiecollege van 8 januari 2026 blijkt welke leden aanwezig waren en hebben deelgenomen aan de beraadslaging en besluitvorming. Verzoekster betwist niet dat het politiecollege rechtsgeldig kon beraadslagen en besluiten. Uit het uittreksel uit de notulen van het politiecollege 8 januari 2026 blijkt dat “[h]et politiecollege, in

haar hoedanigheid van hogere tuchtoverheid, na beraadslaagd te hebben over het volledige dossier, [...]eenparig [beslist] om aan [verzoekster] voor de weerhouden feiten, de zware tuchtstraf van het ONTSLAG VAN AMBTSWEGE met ingang van 17 januari 2024 (datum ingang voorlopige schorsing), op te leggen”, alsook dat het politiecollege “[eenparig] beslist [...] om aan [verzoekster] het bijgevoegde kennisgeving van zware tuchtstraf te laten betekenen”.

Hieruit moet *prima facie* worden afgeleid dat het politiecollege op 8 januari 2026 met eenparigheid van stemmen de bestreden beslissing heeft genomen. Immers, artikel 28 van de wet van 7 december 1998 noch de bepalingen waarnaar dit artikel verwijst, leggen uitdrukkelijk op dat de notulen van de vergaderingen van het politiecollege steeds uitdrukkelijk moeten vermelden dat er – “daadwerkelijk” zoals verzoekster betoogt – werd gestemd noch wat de uitslag van die stemming was. Uit de vermelding dat de bestreden beslissing “eenparig” is genomen, kan voorts *prima facie* niet anders worden afgeleid dan dat is vastgesteld dat alle aanwezige leden van het politiecollege zich akkoord hebben verklaard met de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat door niet “daadwerkelijk” te stemmen – waarbij de Raad van State vaststelt dat verzoekster niet uiteenzet wat onder “daadwerkelijk” moet worden begrepen – de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de leden van het politiecollege in het gedrang wordt gebracht, moet met de verwerende partij *prima facie* worden vastgesteld dat de enige manier om de vermeende groepsdruk te voorkomen een geheime stemming is en dat dan nog – gelet op het onderscheiden gewicht van de stemmen van de burgemeesters – het stemgedrag aan het licht kan komen. Verzoekster erkent evenwel terecht dat er te dezen geen verplichting bestaat voor het politiecollege om in tuchtzaken geheim te stemmen.

56. Het zevende middel is niet ernstig.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

57. Verzoekster voert in het verzoekschrift in het achtste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 van de tuchtwet.

Zij vat het achtste middel als volgt samen:

“verzoeker stelt vast dat de verweten tuchtfeiten niet op deugdelijke gronden zijn gestoeld, dat er zelfs geen sprake is van een tuchtfeit, aspecten niet afdoende zijn onderzocht en er minstens sprake is van onredelijkheid.”

Verzoekster licht dit vervolgens toe voor elk van de haar verweten tuchtvergrijpen.

Beoordeling

58. Artikel 3 van de tuchtwet luidt:

“Elke handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaakt of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergrijp en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf.”

De tuchtoverheid heeft bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid op het vlak van de tuchtrechtelijke kwalificatie van de ten laste gelegde feiten. De tuchtoverheid beoordeelt aldus discretionair of zij feiten en onachtzaamheden gepleegd door politieambtenaren als tuchtrechtelijk strafbare vergrijpen aanmerkt.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht niet toe om zelf een beoordeling te maken van, te dezen, de kwalificatie van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten als tuchtvergrijpen in de zin van artikel 3 van de tuchtwet. De Raad van State is enkel bevoegd om

desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

59. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Aan een overheidsonderzoek kleeft het vermoeden van wettigheid. Om de onwettigheid van de motieven van de beslissing van het bestuur aan te tonen, mag een verzoeker niet volstaan met het louter ontkennen of in vraag stellen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Het is zaak van verzoeker om aanwijzingen te verschaffen die het vermoeden wettigen of aantonen dat de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens niet juist zijn.

60. Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel moet elk bestuur zich gedragen zoals een voorzichtig en redelijk handelend bestuur, geplaatst in dezelfde omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten, die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het bestuur is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat het met kennis van zaken kan beslissen.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de hogere tuchtoverheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

61. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel, dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat het bestuur bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat het de hem toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of het bestuur op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Het komt de Raad van State evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bevoegde bestuur.

De Raad van State gaat bij de beoordeling van de redelijkheid of de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel miskent.

Eerste grief

62. In wat als een eerste grief kan worden beschouwd, sluit verzoekster zich aan bij de overwegingen in het advies van de Tuchtraad dat de redenen waarom zij strafrechtelijk is vrijgesproken *mutatis mutandis* eveneens van toepassing zijn op de aan verzoekster ten laste gelegde opzoeken van A.K., K.I. en O.G. Het tuchtdossier zou niet toelaten met zekerheid te bepalen of de opzoeken zijn gedaan door verzoekster, dan wel door iemand die zich toegang heeft verschaft tot haar al dan niet vergrendelde computer, dan wel of de opzoeking is gedaan door een externe hacker.

63. Op voormeld onderdeel van het advies van de Tuchtraad, dat verzoekster als grief herneemt, antwoordt de bestreden beslissing – onder de rubriek “[a]nalyse van het advies van de Tuchtraad – Afwijking van het advies” – als volgt:

“De hogere tuchtoverheid onderschrijft dit standpunt niet.

Vooraleerst dient opgemerkt te worden dat de rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel zich beperkt tot de beoordeling van de opzoeken met betrekking tot de genaamde [M.V.] en zich derhalve niet uitspreekt over de andere consultaties van de politionele databanken die u in het kader van de tuchtprocedure verweten worden.

De opzoeken die u in het kader van deze feiten verweten worden hebben betrekking op:

- Op 15-01-2021 om 13:18 uur: 1e bevraging Rijksregister op naam van [A.K.].
- Op 06-04-2021 om 19:36 - 19:37 - 19:50 uur: diverse opzoeken in het Rijksregister (RRN) en de toepassing PCL (ANG-consultatie) van de genaamde [K.I.];
- Op 06-04-2021 om 19:37 - 19:40 uur: diverse opzoeken in de toepassing PLC (ANG-consultatie) van de genaamde [O.G.].

Er ligt hic et nunc geen enkel element voor dat ook maar zou kunnen doen veronderstellen dat zowel de systemen van de Federale Politie (ANG) en/of bij uitbreiding deze van het Rijksregister (RRN) het voorwerp zouden geweest zijn van een interne of externe hacking die zou mogelijk gemaakt hebben dat een derde, misbruik makend van uw identiteit en/of login gegevens, deze opzoeken zou hebben uitgevoerd. Dit geldt des te meer nu de kwetsieuze opzoeken zich situeren in zowel januari als april 2021.

Al evenmin ligt er enige aanwijzing voor die zou kunnen doen veronderstellen dat de opzoeken niet door uzelf werden uitgevoerd. U maakt dit ook niet waarschijnlijk. Dit alles des te meer nu op u de verplichting rust(te) om de nodige maatregelen te nemen om elk misbruik van uw toegang tot de politionele databases te vermijden.”

64. De tuchtvergrijpen 2 en 3 waarop deze grief betrekking heeft, worden in de bestreden beslissing in rubriek 8 vastgesteld en aan verzoekster toegerekend op grond van de volgende overwegingen:

“Feit 2

U heeft een niet-geautoriseerde opzoeking in de politionele gegevensbanken van de genaamde [A.K.], uitgevoerd en dit inzonderheid:

- Op 15-01-2024 om 13:18 uur: 1e bevraging Rijksregister op naam van [A.K.]

Uit de analyse van de lijst DRI 1036KLI blijkt dat u op 15-01-2024 om 13.18 uur de heer [A.K.] heeft opgezocht in het rijksregister en dit zonder vooraf een geldige reden van raadpleging in te geven. In het strafdossier waarvan u het voorwerp uitmaakt, komt een familie [K.] ter sprake en wordt er meer bepaald melding gemaakt van de broers [M., F., R. en A.K.] die volgens het strafdossier allen gekend zouden zijn voor drugsfeiten.

Het is niet duidelijk of voormelde personen gerelateerd zijn aan [A.K.] maar uit het onderzoek komt alleszins naar voor dat u - volgens nazicht van de configuratie 'opzoeken element' in ISLP – geen dossier inzake [A.K.] in behandeling had op het moment van de opzoeking.

Uw verhoor dienaangaande in het kader van het voorafgaand onderzoek bracht al evenmin duidelijkheid.

Deze opzoeking was dus niet ingegeven door rechtmatige motieven van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie terwijl naar aanleiding van de consultatie al evenmin voorafgaandelijk een reden van raadpleging werd vermeld zoals nochtans voorzien is.

Feit 3

U heeft een niet-geautoriseerde opzoeking in de politionele gegevensbanken van de genaamden [K.I.] en [O.G.] verricht en dit inzonderheid:

- Op 06-04-2021 om 19:36 - 19:37 - 19:50 uur: diverse opzoekingen in het Rijksregister (RRN) en de toepassing PCL (ANG-consultatie) van de genaamde [K.I.];

- Op 06-04-2021 om 19:37 - 19:40 uur: diverse opzoekingen in de toepassing PLC (ANG-consultatie) van de genaamde [O.G.].

Uit de analyse van de lijst DRI 1036LKI blijkt dat u op 06-04-2021 om 19.36 uur de heer [K.I.] heeft opgezocht in het rijksregister. Dit zonder opgave van een reden van raadpleging en meer dan een maand nadat u deze een eerste maal had opgezocht in het kader van een meldingsfiche die had geleid tot het opstellen van een informatierapport. U heeft dan vervolgens via de toepassing PLC (ANG-consultatie) en diens ANG-verleden doorgeklikt naar een zekere [O.G.] wiens naam eveneens voorkomt in het ten laste van u gevoerde strafonderzoek.

Uit intern nazicht blijkt dat het informatierapport en de gerelateerde meldingsfiche inzake [I.] van 02-03-2021 en 04-03-2021 reeds op 01-04-2021 werden geïnviseerd en afgehandeld door het bureau kwaliteitszorg. De nieuwe opzoekingen van 06-04-2021 hebben dus geen gerechtvaardigde reden van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie. In elk geval blijkt dat er voor deze laatste opzoekingen ook geen voorafgaande verplichte reden van raadpleging werd ingegeven.

Naar aanleiding van uw verhoor verklaarde u hierover dat u [G.] ‘500 % zeker’ in de bestanden heeft opgezocht in opdracht van de FGP Antwerpen. Verder wou u hierover niets meer verklaren. Uit navraag bij FGP Antwerpen en meer bepaald adjunct-diensthooft 1CP [M.] van de FGP Antwerpen, blijkt dit evenwel niet correct is. Met valt trouwens moeilijk in te zien waarom een andere politiedienst, die toegang heeft tot dezelfde politionele databanken, een beroep op u zou moeten doen voor dergelijk nazicht.

Hieruit blijkt dat deze opzoeken niet ingegeven waren door rechtmatige redenen van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie terwijl hierbij al evenmin een reden van raadpleging werd vermeld zoals nochtans voorzien is.”

65. De bestreden beslissing overweegt – onder de rubriek waar wordt gerepliceerd op de verweerschriften van 31 oktober 2025 en 2 januari 2026 – over de tuchtvergrijpen 2 en 3 voorts:

“Met betrekking tot feit 2

Dit feit heeft betrekking op:

- Het (onrechtmatig) raadplegen van de politionele databanken met betrekking tot de genaamde [A.K.] zonder dat hieraan een reden van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie aan de basis ligt;

De hogere tuchtverheid verwijst ter zake naar haar uiteenzetting met betrekking tot deze feiten in het voorstel van zware tuchtstraf.

Door de voorafgaand onderzoeker werd een Logging Controle aangevraagd bij het DRI Service Center van de federale politie met als doel het nazicht van de regelmatigheid van de door u gedane opzoeken. Op 15 maart 2024 maakt het DRI Service Center de resultaten van de aanvraag over waaronder het bestand 1036LKI, houdende alle opzoeken die u uitvoerde in de politionele databanken in de periode 1 juni 2020 tot 7 maart 2024.

Uit analyse van de lijst DRI 1036KLI blijkt dat u op 15 januari 2024 om 13.18 uur de heer [A.K.] heeft opgezocht in het rijksregister, zonder vooraf een geldige reden van raadpleging in te geven [...].

Uit nazicht bleek dat u noch een andere collega volgens nazicht configuratie 'opzoeken element' in ISLP enig dossier van [A.K.] in behandeling had op het moment van de opzoeking [...]. Maar zelfs al mocht dit zo zijn, dan nog doet dit geen afbreuk aan uw individuele verantwoordelijkheid om de vigerende richtlijnen inzake de consultatie na te leven. Het al dan niet voorkomen van de naam van betrokkene in andere politionele databanken is irrelevant.

Naar aanleiding van uw administratief verhoor wenste u ter zake geen verklaring af te leggen [...].

De integriteit van de logging die van DRI Service Center ontvangen werd, kan niet ernstig ter discussie worden gesteld. De reden van raadpleging, voor zover door u reeds vermeldt, is terug te vinden als laatste vermelding op elke lijn van het werkblad.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het ISLP systeem een allesomvattend systeem is waarin alle onderzoकेlementen zijn opgenomen die betrekking hebben op bestuurlijke en gerechtelijke dossiers. Het nazicht door de voorafgaand onderzoeker, commissaris met volledige toegang tot alle onderdelen van het systeem, heeft geen enkele link aangetoond met een opdracht van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie.

Met betrekking tot feit 3

Dit feit heeft betrekking op:

Het (onrechtmatig) raadplegen van de politionele databanken met betrekking tot de genaamden [O.G.] en [K.I.] zonder dat hieraan een reden van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie aan de basis ligt;

De hogere tuchtverheid verwijst ter zake naar haar uiteenzetting met betrekking tot deze feiten in het voorstel van zware tuchtstraf.

Uit de analyse van de lijst DRI 1036LKI blijkt dat u op 6 april 2021 om 19.36 uur, zonder opgave van een reden van raadpleging, en meer dan een maand nadat zij

deze voor een eerste maal had opgezocht i.h.k.v. een meldingsfiche dat had geleid naar een informatierapport, opnieuw de heer [K.I.] opzoekt in het rijksregister, om dan via toepassing PLC en diens ANG-verleden terecht te komen bij ene [G.O.] [...].

In tegenstelling tot wat u voorhoudt, blijkt deze consultatie wel degelijk uit de listing DRI die als bijlage gevoegd is aan stuk 31.

Uit nazicht blijkt dat het informatierapport en de gerelateerde meldingsfiche reeds voordien werden gevisieerd en afgehandeld door het bureel kwaliteitszorg, zodat de nieuwe opzoeking van 6 april 2021 dus mogelijk geen gerechtvaardigde grond meer [had].

Er blijkt in elk geval dat er voor deze laatste opzoekingen ook geen verplichte reden van raadpleging werd ingegeven [...].

Naar aanleiding van uw administratief verhoor verklaarde u dienaangaande dat de naam [O.G.] u bekend voorkwam en dat u betrokkene ‘500 procent zeker voor de federale gerechtelijke politie Antwerpen opgezocht [heeft] in de bestanden.’ Ondervraagd naar de identiteit van de opdrachtgever van deze opzoeking en de wettige reden hiervoor wenste u evenwel niets te verklaren[...].

U kan ook niet worden gevolgd in de loze bewering dat er met betrekking tot deze opzoekingen allicht wel redenen voorhanden waren om deze (rechtmatig) uit te voeren. Dit volstaat evenwel niet. Indien er sprake was van een reden van gerechtelijke en/of bestuurlijke politie om de kwestieuze opzoekingen uit te voeren, had er hiervoor een melding moeten bestaan, niet alleen ter staving van de opzoeking maar ook om de (mogelijke) verdenking te registreren binnen de politie. De integriteit van de logging die van DRI Service Center ontvangen werd, kan niet ernstig ter discussie worden gesteld. De reden van raadpleging, voor zover door u reeds vermeldt, is terug te vinden als laatste vermelding op elke lijn van het werkblad.”

66. Uit de voormelde overwegingen in de bestreden beslissing betreffende de tuchtvergrijpen 2 en 3 blijkt *prima facie* dat zij steunen op in rechte en in feite aanvaardbare motieven en dat de hogere tuchtoverheid binnen de perken van de redelijkheid kon besluiten dat deze feiten vaststaan en aan verzoekster kunnen worden toegerekend. Het loutere herhalen van een reeds voor de tuchtoverheid aangevoerde grief, zonder de beoordeling van en de repliek op die grief in de bestreden beslissing te betrekken in de uiteenzetting van het middel, volstaat niet om het vermoeden te wettigen dat de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens niet juist zijn.

De eerste grief is niet ernstig.

Tweede grief

67. In wat als een tweede grief kan worden beschouwd, verwijt verzoekster de hogere tuchtoverheid, wat de ten laste gelegde opzoeking van A.K. betreft, een gebrek aan zorgvuldig onderzoek om diverse redenen: de overzichtslijsten waarop de hogere tuchtoverheid steunt, zouden niet betrouwbaar zijn en het aangewende rekenblad niet authentiek, het zou niet duidelijk zijn welke kolom van de gebruikte logging de reden van raadpleging vermeldt, en er werd onvoldoende onderzoek gedaan naar mogelijke andere redenen waarom verzoekster bepaalde opzoekingen zou hebben gedaan. De hogere tuchtoverheid zou zich schuldig maken aan een “tunnelvisie en bestraffingsdrift”.

68. Verzoekster heeft deze grief ook opgeworpen voor de hogere tuchtoverheid. De hogere tuchtoverheid heeft deze grief onderzocht en in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom zij deze niet volgt (zie *supra*, nr. 65). De bestreden beslissing verwijst daarbij naar de stukken van het tuchtdossier waarin verzoekster één en ander kan terugvinden.

Gelet op het vermoeden van wettigheid waarmee de bestreden beslissing is bekleed, volstaat het *prima facie* niet om zonder meer de voor de tuchtoverheid aangevoerde grief te herhalen en zonder meer te poneren dat de gegevens aangeleverd door de directie van de Politie Informatie en de ICT-middelen (DRI) van de federale politie niet betrouwbaar of niet authentiek zijn. Op verzoekster rust immers de plicht om minstens aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er vragen kunnen rijzen bij de authenticiteit of de betrouwbaarheid van de stukken aangewend in het tuchtdossier. Verzoekster doet dit evenwel niet.

Verzoekster overtuigt *prima facie* evenmin dat het onderzoek door de hogere tuchtoverheid en, daaraan voorafgaand, door de voorafgaand onderzoeker niet zouden getuigen van de vereiste zorgvuldigheid. Op basis van de formele motivering van de bestreden beslissing desbetreffend en de stukken van het tuchtdossier waarop die beoordeling steunt, kan de hogere tuchtoverheid *prima*

facie het tweede tuchtvergriep voor bewezen houden, zonder dat verder onderzoek nodig was. Verzoekster maakt niet met concrete gegevens aannemelijk dat de handelwijze van de hogere tuchtoverheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoekster van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (zie *supra*, nr. 60).

69. De tweede grief is niet ernstig.

Derde grief

70. In wat als een derde grief kan worden beschouwd, verwijt verzoekster de hogere tuchtoverheid, wat de ten laste gelegde opzoeking van O.G en K.I. betreft, dat de precieze datum van de opzoeking niet blijkt uit het tuchtdossier, dat verzoekster goede redenen kan hebben gehad voor de opzoeking, maar dit niet werd onderzocht, alsook dat de opzoeking wel degelijk kaderen in een professionele noodwendigheid.

71. Verzoekster heeft deze grief ook opgeworpen voor de hogere tuchtoverheid. De hogere tuchtoverheid heeft deze grief onderzocht en in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom zij deze niet volgt (zie *supra*, nr. 65). De bestreden beslissing verwijst daarbij naar de stukken van het tuchtdossier waarin verzoekster één en ander kan terugvinden.

In weerwil van wat verzoekster aanvoert, blijken de data van de opzoeking *prima facie* wel degelijk uit het administratief dossier. De bestreden beslissing vermeldt overigens uitdrukkelijk op welk stuk de hogere tuchtoverheid zich baseert.

De Raad van State herhaalt voorts dat, gelet op het vermoeden van wettigheid waarmee de bestreden beslissing is bekleed, verzoekster *prima facie* niet kan volstaan met het zonder meer opwerpen dat – niettegenstaande

verzoekster het blijkens de bestreden beslissing niet nodig vond om in strijd met de geldende voorschriften een reden voor haar opzoekingen te vermelden – zij toch goede redenen kan hebben gehad voor de opzoeking, alsook dat de opzoekingen wel degelijk kaderen in een professionele noodwendigheid, zonder de formele motivering van de bestreden beslissing op dat vlak in haar grief te betrekken. Verzoekster maakt immers niet met concrete gegevens aannemelijk dat de handelwijze van de hogere tuchtoverheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoekster van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (zie *supra*, nr. 60).

72. De derde grief is niet ernstig.

Vierde grief

73. In wat als een vierde grief kan worden beschouwd, bekritiseert verzoekster de bestreden beslissing in de mate dat die het tuchtvergriep ten laste legt, waarbij verzoekster wordt verweten niet professioneel en deontologisch correct te zijn opgetreden naar aanleiding van de kennisname van strafrechtelijke feiten waarbij haar broer was betrokken. Verzoekster herneemt vooreerst het advies van de Tuchtraad desbetreffend en besluit dat er geen sprake kan zijn van een tuchtvergriep in de zin van artikel 3 van de tuchtwet. Zij voert voorts aan dat de hogere tuchtoverheid pas in het voornemen tot afwijking van het advies van de Tuchtraad aangaf hoe zij dan wel had moeten handelen. Daarenboven acht verzoekster het onzorgvuldig dat de hogere tuchtoverheid zich voor haar beoordeling steunt op slechts twee navolgende processen-verbaal, zonder het volledige strafdossier bij haar beoordeling te betrekken. Tot slot acht verzoekster het onredelijk dat haar dit tuchtvergriep wordt verweten op grond van theoretische beschouwingen, terwijl i) zij op het moment zelf diende te handelen binnen een kort tijdsbestek, ii) zij haar uiterste best heeft gedaan haar broer ertoe te bewegen om het voertuig terug te brengen, iii) dankzij haar tussenkomst de burger ook effectief zijn voertuig spoedig heeft teruggekregen, en iv) zij handelde omtrent

dadens gesteld door haar broer, “wat een emotionele familiaalrechtelijke inslag impliceert”.

74. Op voormeld onderdeel van het advies van de Tuchtraad, dat verzoekster als grief herneemt, antwoordt de bestreden beslissing – onder de rubriek “[a]nalyse van het advies van de Tuchtraad – Afwijking van het advies” – als volgt:

“Met betrekking tot feit 4

De Tuchtraad is van mening dat uw handelen met betrekking tot dit verweten feit hoogstens aanzien kan worden als een uiterst lichte fout. De hogere tuchtoverheid deelt de mening van de Tuchtraad in deze niet en verwijst ter zake in eerste instantie naar wat zij heeft toegelicht in het kader van uw eerder verweer.

Zij is van mening dat u vanaf het eerste contact met uw zus en zeker uw broer een politiedienst diende te contacteren, zeker nadat uw broer u haast onmiddellijk bevestigde dat hij het kwetsieuze voertuig wel degelijk had gestolen (daar waar er voordien hierover mogelijk nog onduidelijkheid was).

Nadat u uw broer de raad gaf om het voertuig terug te bezorgen bleef u nog actief betrokken bij de wijze waarop dit zou gebeuren, onder meer door verdere communicatie met uw broer en door het opvolgen van de locatie van het voertuig. Dit zonder enige betrokkenheid van enige politiedienst. U had nochtans kennis van het feit dat minstens de lokale politie van de woonplaats van uw zuster reeds betrokken was in deze zaak zodat u deze op [eigen] initiatief in kennis diende te stellen van de bijkomende informatie die u van uw broer had ontvangen. De correcte procedure was geweest om de onderzoekende dienst onmiddellijk te informeren dat u contact had met de verdachte. De onderzoekers hadden dan kunnen beslissen over de te volgen strategie. Door zelf te onderhandelen, doorkruiste u de officiële politionele en gerechtelijke aanpak.

Nadat u op 27 februari 2020 de locatie van het voertuig via een screenshot van uw broer had vernomen, begaf u zich ter plaatse en contacteerde u nadien de politiezone Antwerpen. Het voertuig werd niet slotvast aangetroffen en werd getakeld.

Het is geheel onduidelijk hoe u in het bezit kwam van de twee contactsleutels maar u heeft deze in elk geval niet - onmiddellijk noch nadien - overhandigd aan de politiediensten. Het kan in dit kader niet uitgesloten worden dat u de sleutels op een later tijdstip van uw broer heeft ontvangen maar hiervan mogelijk geen melding heeft gemaakt. Ook dit vormt een tekort aan zorgvuldigheid in de omgang met potentiële bewijselementen van een misdrijf, wat de goede werking en geloofwaardigheid van de gerechtelijke politie schaadt. Dit heeft voor de eigenaar van het betrokken voertuig bovendien ongetwijfeld aanzienlijke kosten met zich meegebracht omdat deze de sleutels van het voertuig diende te laten vervangen.

Juist omdat u wist dat er een onderzoek liep, had u zich volstrekt afzijdig moeten houden. In plaats van een passieve informatiebron te zijn voor de onderzoekers, nam u een actieve, regisserende rol op u: uw broer contacteren, hem overtuigen, de locatie van het voertuig ontvangen en pas dan de politie van Antwerpen bellen.

Het feit dat uw interventie uiteindelijk leidde tot het terugvinden van het voertuig, heiligt de middelen niet. De procedurele correctheid, onpartijdigheid en het respect voor de bevoegdheidsverdeling zijn fundamentele pijlers van ons politiebestedel. Door deze te negeren, zelfs met de beste bedoelingen, heeft u een ernstige tekortkoming

aan uw beroepsplichten begaan die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengt.

Uw handelen was dan ook in strijd met de artikelen 23 en 28 van de deontologische code.

Artikel 23 van de Deontologische Code (DC) heeft betrekking op handelingen of gedragingen van personeelsleden die persoonlijk betrokken zijn bij een zaak waarbij hun onpartijdigheid ter discussie kan worden gesteld. Artikel 28 DC heeft betrekking op gedragingen die het vervullen van de ambtsplichten in de weg staan of strijdig zijn met de waardigheid van het ambt, dan wel het vertrouwen van de bevolking in de politie kunnen aantasten. De tuchtoverheid is van mening dat feit 4 een schending uitmaakt van deze bepalingen. De mogelijke schending van deze bepalingen werd reeds opgenomen in het inleidend verslag en zijn derhalve allerminst nieuw zodat u de mogelijkheid had hierover verweer te voeren.”

75. Het tuchtvergriep 4 waarop deze grief betrekking heeft, wordt in de bestreden beslissing in rubriek 8 vastgesteld en aan verzoekster toegerekend op grond van de volgende overwegingen:

“Naar aanleiding van de huiszoeking in uw woning werden 2 contactsleutels van een personenauto VW Golf aangetroffen. Naar de herkomst van deze sleutels gevraagd, verklaarde u dat deze 2 sleutels toebehoorden aan een VW Golf GTI die door uw broer zou zijn gestolen en waarvan u naar eigen zeggen melding had gemaakt bij de politiezone Antwerpen.

Tijdens uw administratief verhoor van 07-05-2024 verklaarde u hierover dat u inderdaad de politie had gebeld, uw broer als dader had aangewezen en een verklaring had afgelegd in de hoedanigheid van getuige. U wou hierover verder niets verklaren en deelde mee dat de tuchtoverheid inzage kon vragen in het gevoerde opsporingsonderzoek. U gaf wel toe dat u vergeten was dat de contactsleutels van het voertuig nog in uw woning lagen.

Uit het onderzoek blijkt dat deze feiten het voorwerp uitmaken van een opsporingsonderzoek gekend onder referte KO.17.L4.[...] van 25-02-2020 met betrekking tot de ontvreemding van personenauto's door uw broer [K.] en een derde. U heeft niet correct gehandeld naar aanleiding van de kennisname van dit feit in de periode 25-02-2020 tot en met 27-02-2020.

Uit de door de politiezone Antwerpen ter beschikking gestelde processen-verbaal blijkt immers dat u reeds op 25-02-2020 door uw zus in kennis werd gesteld van het feit dat uw broer [K.M.] een auto zou hebben gestolen. In het proces-verbaal relateren de verbalisanten dat u van uw zus zou vernomen hebben dat uw broer [K.] kortstondig een voertuig op haar oprit (bij die zus dus) had gestald. De zus zou u toen gemeld hebben dat de politie daar al was langs geweest met de melding dat het voertuig mogelijk gestolen kon zijn (pas later zou blijken dat er geen nummerplaten op het voertuig hingen).

U heeft na het telefoontje van uw zus van thuis uit naar eigen zeggen een berichtje naar uw broer gestuurd met de vraag waarmee hij bezig was. Deze laatste zou hierop volgens u ontwijkend geantwoord hebben. Op 26-02-2020 zou u uw broer dan volgens hebben gebeld. In dit gesprek zou uw broer toegegeven hebben dat hij de auto had gestolen. U zou hem naar eigen zeggen de raad gegeven hebben om de politie te bellen en het feit aan te geven. Eerst zou uw broer dit geweigerd hebben maar enige uren later zou hij u spontaan hebben laten weten dat hij met de auto naar Antwerpen zou komen om hem af te geven. Op 27-02-2020 om 03u50 zou hij u een screenshot gestuurd hebben met de locatie van het voertuig. U heeft tot slot

verklaard dat u eerst zelfs ter plaatse bent gegaan om u ervan te vergewissen dat het voertuig er wel degelijk stond en zou dan vervolgens de politie gebeld hebben. Het voertuig zou niet slotvast geweest zijn en werd getakeld. U verklaarde dat u uw broer in kennis zou stellen van het feit dat hij een verklaring diende af te leggen, waaruit kan geconcludeerd worden dat hij niet ter plaatse was.

Het is onduidelijk op welke wijze u in het bezit zou zijn gekomen (en gebleven) van de beide contactsleutels van het voertuig doch deze werden kennelijk door u niet overhandigd aan de tussenkomenende politiedienst(en). Dit alles temeer omdat het voertuig kennelijk door uw broer (en mededader) werd bekomen door middel van oplichting en deze allicht beide contactsleutels heeft verkregen bij de ontvangst van het kwestieuze voertuig. Hierbij bent u tekortgeschoten aan uw ambtsplichten en opdrachten van gerechtelijke politie.

Het getuigt bovendien niet van een deontologisch en correct optreden om tussen te komen in een zaak waarin uw broer betrokken is, zonder hiervan onmiddellijk een onafhankelijke politiedienst in kennis te stellen. Hetzelfde moet gezegd worden over het grote tijdsverloop tussen uw kennisname van het feit op 25-02-2020 en de uiteindelijke verwittiging van de politiezone Antwerpen op 27-0[2]-2020, dit slechts nadat u uw broer overtuigd had om het voertuig ergens achter te laten.”

76. De bestreden beslissing overweegt – onder de rubriek waar wordt gerepliceerd op de verweerschriften van 31 oktober 2025 en 2 januari 2026 – over het tuchtvergrijp 4 voorts:

“Met betrekking tot feit 4

Het mogelijke feit 4 heeft betrekking op het aantreffen in uw woning van de sleutels van een door uw broer eerder ontvreemd voertuig zoals dit bleek uit het door u overgemaakte verhoor bij de FGP Brussel. Het aantreffen van deze sleutels werd nader onderzocht in het kader van het voorafgaand onderzoek en bestaat derhalve onafhankelijk van het al dan niet kennisnemen van het strafdossier.

De hogere tuchtoverheid verwijst ter zake naar haar uiteenzetting met betrekking tot deze feiten in het voorstel van zware tuchtstraf.

De hogere tuchtoverheid nam kennis van dit mogelijk feit door de eigen verklaringen die u persoonlijk overhandigde en welke in het Nederlands vertaald werden[...].

Door de tuchtoverheid werden de relevante processen-verbaal met betrekking tot dit feit met toestemming van het parket opgevraagd bij de PZ Antwerpen en deze werden als stukken 37 en 38 aan het tuchtdossier gevoegd.

Naar aanleiding van uw administratief verhoor verklaarde u met betrekking tot dit feit:

‘Ik weet dat het allemaal heel eigenaardig klinkt maar ik heb hieraangaande volledig correct gehandeld. Ik heb de politie gebeld en een verklaring afgelegd. Er werd door de PZ Antwerpen een PV opgesteld. Ik wens daar verder niets over te verklaren. Er is een opsporingsonderzoek gevoerd en misschien kan daar door de tuchtoverheid inzage in gevraagd worden. Het klopt wel dat ik vergeten was dat die sleutels nog in mijn woning lagen. Dit is niet meer dan een vergetelheid. Wat zou ik trouwens kunnen uitrusten met 2 contactsleutels en geen auto?’[...]

De hogere tuchtoverheid onderschrijft uw standpunt met betrekking tot uw optreden in deze zaak evenwel niet.

Ze is van mening dat u vanaf het eerste contact met uw zus en zeker uw broer een politiedienst diende te contacteren, zeker nadat uw broer u haast onmiddellijk

bevestigde dat hij het kwestieuze voertuig wel degelijk had gestolen (daar waar er voordien hierover mogelijk nog onduidelijkheid was).

Nadat u uw broer de raad gaf om het voertuig terug te bezorgen bleef u nog actief betrokken bij de wijze waarop dit zou gebeuren, onder meer door verdere communicatie met uw broer en door het opvolgen van de locatie van het voertuig. Dit zonder enige betrokkenheid van enige politiedienst. U had nochtans kennis van het feit dat minstens de lokale politie van de woonplaats van uw zuster reeds betrokken was in deze zaak zodat u deze op [eigen] initiatief in kennis diende te stellen van de bijkomende informatie die u van uw broer had ontvangen. De correcte procedure was geweest om de onderzoekende dienst te informeren dat u contact had met de verdachte. De onderzoekers hadden dan kunnen beslissen over de te volgen strategie. Door zelf te onderhandelen, doorkruiste u de officiële politionele en gerechtelijke aanpak.

Nadat u op 27 februari 2020 de locatie van het voertuig via een screenshot van uw broer had vernomen, begaf u zich ter plaatse en contacteerde u nadien de politiezone Antwerpen. Het voertuig werd niet slotvast aangetroffen en werd getakeld. Het is geheel onduidelijk hoe u in het bezit kwam van de twee contactsleutels maar u heeft deze in elk geval niet - onmiddellijk noch nadien - overhandigd aan de politiediensten. Ook dit vormt een tekort aan zorgvuldigheid in de omgang met potentiële bewijselementen van een misdrijf, wat de goede werking en geloofwaardigheid van de gerechtelijke politie schaadt. Dit heeft voor de eigenaar van het betrokken voertuig bovendien ongetwijfeld aanzienlijke kosten met zich meegebracht omdat deze de sleutels van het voertuig diende te laten vervangen.

Juist omdat u wist dat er een onderzoek liep, had u zich volstrekt afzijdig moeten houden. In plaats van een passieve informatiebron te zijn voor de onderzoekers, nam u een actieve, regisserende rol op u: uw broer contacteren, hem overtuigen, de locatie van het voertuig ontvangen en pas dan de politie van Antwerpen bellen.

Uw bewering dat de tuchtoverheid het volledige strafdossier van de autodiefstal maar had moeten opvragen om duidelijkheid te krijgen over het slot van de sleutels van het ontvreemde voertuig, wordt door haar niet gevolgd. U beperkt zich hierbij verder tot de vaststelling dat het ‘inderdaad onduidelijk’ is hoe u in het bezit van de contactsleutels ‘bent gebleven.’ Dit uitgangspunt wordt u uiteraard niet verweten maar getuigt toch niet van een grote transparantie over uw tussenkomst in het verloop van de feiten.

Het feit dat uw interventie uiteindelijk leidde tot het terugvinden van het voertuig, heiligt de middelen niet. De procedurele correctheid, onpartijdigheid en het respect voor de bevoegdheidsverdeling zijn fundamentele pijlers van ons politiebestedel. Door deze te negeren, zelfs met de beste bedoelingen, heeft u een ernstige tekortkoming aan uw beroepsplichten begaan die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengt.

Het door u in uw laatste verweerschrift ontwikkelde verweer is niet van aard om de mening van de tuchtoverheid dienaangaande te wijzigen.”

77. Op basis van de hiervoor weergegeven formele motivering van de bestreden beslissing kan verzoekster *prima facie* wel degelijk weten waarom de hogere tuchtoverheid het advies van de Tuchtraad en de argumenten waarop dat advies steunt, niet volgt. Verzoekster betreft deze formele motivering in het geheel niet in de uiteenzetting van haar grief, maar beperkt zich daarentegen tot het standpunt dat de hogere tuchtoverheid haar blijft “diaboliseren”.

Gelet op de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de hogere tuchtoverheid terzake, kon zij op grond van de hiervoor weergegeven formele motivering *prima facie* besluiten dat het vierde tuchtvergrijp als een tuchtrechtelijk strafbaar vergrijp in de zin van artikel 3 van de tuchtwet wordt aangemerkt.

Verzoekster geeft weliswaar blijk van een eigen appreciatie van de feiten en hun kwalificatie, doch toont niet aan dat de hogere tuchtoverheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld en dat zij niet binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing kan verzoekster voorts lezen dat het tuchtvergrijp bewezen wordt geacht, zowel op basis van de eigen verklaringen van verzoekster, als op basis van de relevante processen-verbaal waarvan de hogere tuchtoverheid aantoont dat zij die rechtmatig kon aanwenden. Verzoekster licht niet toe waarom de hogere tuchtoverheid daarenboven het (integrale) strafdossier diende op te vragen om te kunnen beschikken over “meer complete gegevens”, noch welke gegevens eventueel ontbraken, noch hoe die tot een andere kijk op de zaak hadden kunnen leiden.

In de mate, tot slot, dat verzoekster verwijst naar een aantal feitelijke omstandigheden om aan te tonen dat de bestreden beslissing “verregaand onredelijk” is, overtuigt zij daarmee *prima facie* niet dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen.

78. De vierde grief is niet ernstig.

Vijfde grief

79. In wat als een vijfde grief kan worden beschouwd, bekritiseert verzoekster de bestreden beslissing wat het vijfde tuchtvergrijp betreft. Zij voert

aan dat de stukken van het tuchtdossier desbetreffend niet duidelijk en niet bewijskrachtig zijn, zodat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Voorts ontkent verzoekster niet dat zij bij haar opzoeken niet steeds een voorafgaande reden vermeldde, maar zij wijst op een bestaande praktijk aan het onthaal waarbij wegens tijdsdruk het niet altijd mogelijk was om te werken met de ingave van een voorafgaande reden. Volgens verzoekster werd haar ook aangeleerd dat er geen of amper redengevingen voor opzoeken werden ingevuld en werd dit binnen de politiezone ook jarenlang getolereerd. Verzoekster wijst erop dat zij desbetreffend om getuigenverhoren heeft gevraagd, doch de hogere tuchtverheid ging niet in op die vraag.

80. De Raad van State stelt *prima facie* vast dat verzoekster in het verzoekschrift niet ontkent dat de gedane opzoeken niet steeds gepaard zijn gegaan met de ingave van een voorafgaande reden. Zij betwist de materiële grondslag van dit vijfde tuchtvergriep aldus niet. Deze vaststelling volstaat om de grief, in de mate dat daarin wordt aangevoerd dat de stukken van het tuchtdossier desbetreffend niet duidelijk en niet bewijskrachtig zijn, als niet ernstig te verwerpen.

81. In de mate dat verzoekster als verschoning aanvoert, eensdeels, een vaste praktijk aan het onthaal die erin bestaat dat er amper of geen redenen voor een opzoeking werden ingegeven en, anderdeels, dat die praktijk ook werd getolereerd binnen de politiezone, stelt de Raad van State vast dat dit verweer als volgt wordt beantwoord in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing overweegt – onder de rubriek waar wordt gerepliceerd op de verweerschriften van 31 oktober 2025 en 2 januari 2026 – desbetreffend:

“[...]”

Elke politiefunctaris wordt reeds tijdens zijn of haar basisopleiding vertrouwd gemaakt met de richtlijnen en opgelegde beperkingen omtrent informatiegaring in de politionele databanken.

De tuchtverheid verwijst in dit verband onder meer naar de bepalingen van de Wet op het Politieambt (art 44/1 e.v.), de gemeenschappelijke richtlijn MFO-3 betreffende informatiebeheer inzake gerechtelijke en bestuurlijke politie, de Wet ter

bescherming van de persoonlijke levenssfeer, de omzendbrief 1/2024-ARR van parket Antwerpen, de permanente nota CGO-2007/3141 van 2007, de interne korpsnota 200078/2022 rond ICT-DPO gedragscode en de aandacht vestigingen op Polinfo/Sharepoint/Wikipol rond dit onderwerp.

Uw standpunt dat het niet vermelden van de reden van consultatie binnen de politiezone de facto een gebruikelijke praktijk was, wordt door de hogere tuchtoverheid formeel tegengesproken.

Er werden in de PZ Rupel in het verleden steekproefsgewijs verschillende Logging Controles uitgevoerd bij medewerkers uit verschillende diensten in opdracht van de korpschef. Deze werden vanuit oogpunt van sensibilisering en preventie steeds kenbaar gemaakt bij de medewerkers via mail en/of het vroegere intranet, waarbij steeds werd gewezen op het belang van het ingeven van een heel concrete reden van raadpleging teneinde in staat te zijn om de opzoeking bij een a posteriori controle afdoende te rechtvaardigen.

Desondanks bleef u zich kennelijk tot aan uw schorsing begin 2024 beperken tot het ofwel helemaal niet ingeven van een reden van raadpleging of in het beste geval een nietszeggende en een a posteriori oncontroleerbare reden als: ‘onderzoek’, ‘ID’, ‘onthaal’, ‘recherche’, ‘call’, ‘interventie’, ‘10’[...].

Bijlage 30 aan het voorafgaand onderzoek [...] bevat het volledige overzicht van alle 1054 opzoeken (28 pagina's) waarbij dan wel een reden van raadpleging (MOT) werd ingegeven, maar waarbij dient opgemerkt te worden dat voor geen enkele van deze opzoeken een valabele reden van raadpleging werd ingegeven.

In de periode 09-12-2020 tot en met 31-10-2023 zou u bovendien minstens 18 opzoeken in de politionele databases hebben verricht zonder vermelding van een (relevante) reden van consultatie en zonder enige reden of relatie met een opdracht van bestuurlijke en/of gerechtelijke politie[...]. Deze vaststelling betrof louter bovendien louter een steekproef wat het beperkt aantal vaststellingen op dit punt verklaart.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook de voorgehouden ‘werkdruk’ aan het onthaal geen enkele verschoningsgrond kan bieden. Bovendien was u op het onthaal tewerkgesteld van 1 december 2020 tot 1 mei 2022 en maakte u nadien deel uit van de dienst Recherche.

Al evenmin kan uw standpunt gevolgd worden dat uw handelen een ‘algemene praktijk’ was binnen de politiezone. Reeds bij aanvang van uw tewerkstelling diende u kennis te hebben van de vigerende onderrichtingen ter zake. Maar zelfs indien rekening gehouden zou kunnen worden met het gegeven dat aan deze verplichting bij aanvang van uw tewerkstelling in 2020 minder uitdrukkelijk aandacht besteed werd, quod non in casu, gaat dit excuus allerm minst op voor de rest van uw tewerkstelling binnen de politiezone. Binnen de politiezone wordt er minstens reeds sedert 2021 een bijzondere en expliciete aandacht bestee[d] aan de verplichtingen verbonden aan het consulteren van de politionele gegevensbanken. Zo kan exemplarisch verwezen worden naar de permanente nota CG-2021/4833_N en de publicatie op Sharepoint van 25 oktober 2021 inzake de verplichte reden van raadpleging [...].

In elk geval kan u niet ernstig betwisten dat de verplichting om elke consultatie te staven met een geldige reden van raadpleging u niet bekend was, minstens moest zijn, onafgezien van elke nota of richtlijn. Dit wordt door u trouwens ook niet betwist.

Op basis van de voorliggende stukken, kon de tuchtoverheid beslissen dat het feit u toerekenbaar was en diende zij geen verder onderzoek uit te voeren noch getuigen te horen.

De loutere bewering dat ook andere medewerkers deze richtlijnen mogelijk niet zouden respecteren, doet uiteraard geen afbreuk aan uw eigen verantwoordelijkheid ter zake.”

Op het desbetreffende onderdeel van het advies van de Tuchtraad, antwoordt de bestreden beslissing – onder de rubriek “[a]nalyse van het advies van de Tuchtraad – Afwijking van het advies” – onder meer als volgt:

“[...]

In tegenstelling tot wat de Tuchtraad voorhoudt, kan uit het feit dat u deze ‘beweerd aangeleerde praktijk gedurende de volledige onderzochte periode van een viertal jaar kon handhaven zonder dat [u] enige opmerking werd gemaakt’ niet afgeleid worden dat het hier een algemeen getolereerde praktijk betrof.

Naast de sensibilisering, werden er in de PZ Rupel in het verleden steekproefsgewijs verschillende Logging Controles uitgevoerd bij medewerkers uit verschillende diensten in opdracht van de korpschef. Deze werden vanuit oogpunt van sensibilisering en preventie steeds kenbaar gemaakt bij de medewerkers via mail en/of het vroegere intranet, waarbij steeds werd gewezen op het belang van het ingeven van een heel concrete reden van raadpleging teneinde in staat te zijn om de opzoeking bij een a posteriori controle afdoende te rechtvaardigen.

[...]”.

Verzoekster kan also in de bestreden beslissing lezen waarom dit onderdeel van haar verweer niet wordt gevolgd. Verzoekster betreft deze overwegingen uit de bestreden beslissing evenwel niet in de uiteenzetting van haar grief. Verzoekster geeft *prima facie* weliswaar blijk van een eigen appreciatie van de feiten, doch toont niet aan dat de hogere tuchtoverheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld en dat zij niet binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster overtuigt *prima facie* immers niet dat zij op rechtmatige gronden onwetend mocht zijn over de met betrekking tot opzoeken in de diverse databanken geldende voorschriften noch dat er binnen de politiezone een getolereerde praktijk zou bestaan waarbij die voorschriften terzijde werden geschoven.

82. De vijfde grief is niet ernstig.

Conclusie

83. Het achtste middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

84. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoekster niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zes mei tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Ann Coolsaet,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Ilse Anné,	griffier.
------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Ilse Anné

Ann Coolsaet